Europeiska gemenskapernas

officiella tidning

ISSN 1024-3054

L 164

fyrtioförsta årgången

9 juni 1998

Svensk utgåva

Lagstiftning

Innehållsförteckning

I *Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk*

* **Rådets förordning (EG) nr 1181/98 av den 4 juni 1998 om ändring av förordning (EEG) nr 3760/92 om ett gemenskapssystem för fiske och vattenbruk** 1

Kommissionens förordning (EG) nr 1182/98 av den 8 juni 1998 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker ... 3

* **Kommissionens förordning (EG) nr 1183/98 av den 8 juni 1998 om ändring av förordning (EEG) nr 220/91 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 952/97 om producentgrupper och sammanslutningar av dessa** ... 5

Kommissionens förordning (EG) nr 1184/98 av den 8 juni 1998 om tillfälligt upphörande med utfärdande av exportlicenser för vissa mjölkprodukter och om i vilken utsträckning sådana kan beviljas ... 9

* **Kommissionens förordning (EG) nr 1185/98 av den 8 juni 1998 om ändring av förordning (EG) nr 2271/95 om försäljning av vissa nötköttsprodukter från interventionsorgan till vissa sociala institutioner och organ** ... 11

* **Kommissionens förordning (EG) nr 1186/98 av den 8 juni 1998 om fastställande av lägsta försäljningspriset för nötkött till försäljning enligt det anbudsförfarande som avses i förordning (EG) nr 1028/98** ... 16

* **Kommissionens förordning (EG) nr 1187/98 av den 8 juni 1998 om fastställande av lägsta försäljningspriset för nötkött till försäljning enligt det anbudsförfarande som avses i förordning (EG) nr 1029/98** ... 18

Kommissionens förordning (EG) nr 1188/98 av den 8 juni 1998 om leverans av spannmål som livsmedelsbistånd ... 20

(Fortsättning på nästa sida)

SV

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt en begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fetstil och föregås av en asterisk.

Innehåll (Fortsättning)

Kommissionens förordning (EG) nr 1189/98 av den 8 juni 1998 om leverans av delade ärter som livsmedelsbistånd 26

II *Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk*

Kommissionen

98/364/EG:

* **Kommissionens beslut av den 15 juli 1997 om statligt stöd beviljat Grupo de Empresas Álvarez (GEA)** (1) *[delgivet med nr K(1997) 2615]* 30

98/365/EG:

* **Kommissionens beslut av den 1 oktober 1997 om stöd som Frankrike påståtts ha beviljat SFMI-Chronopost** (1) *[delgivet med nr K(1997) 3146]* 37

98/366/EG:

* **Kommissionens beslut av den 28 maj 1998 om att befria import av vissa cykeldelar med ursprung i Kina från utvidgningen enligt rådets förordning (EG) nr 71/97 av den antidumpningstull som infördes genom rådets förordning (EEG) nr 2474/93** *[delgivet med nr K(1998) 1427]* 49

(1) Text av betydelse för EES

SV

I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 1181/98

av den 4 juni 1998

om ändring av förordning (EEG) nr 3760/92 om ett gemenskapssystem för fiske och vattenbruk

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 43 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag [1],

med beaktande av Europaparlamentets yttrande [2],

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande [3], och

med beaktande av följande

I artikel 8 i förordning (EEG) nr 3760/92 av den 20 december 1992 om ett gemenskapssystem för fiske och vattenbruk [4] fastställs att rådet för varje fiske eller grupp av fisken skall besluta om högsta tillåtna fångst och fördela fiskemöjligheterna avseende dessa fisken mellan medlemsstaterna. I denna artikel fastställs inte någon behörighet för rådet när det gäller tilldelningen av fångster i gemenskapens farvatten till fiskefartyg som för tredje lands flagg och har tillstånd att fiska i dessa vatten. Det finns därför anledning att föreskriva en sådan behörighet vad gäller beslut om de fiskemöjligheter som skall tilldelas tredje land samt om de tekniska villkor inom ramen för vilka fångsterna skall ske.

Det bör fastställas att de tekniska åtgärder för bevarande av resurserna som är av tillfälligt slag och som är förknippade med de villkor inom ramen för vilka kvoterna får fiskas, kan antas enligt samma förfarande som det som fastställts för att bestämma högsta tillåtna fångst.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EEG) nr 3760/92 ändras på följande sätt:

1) Artikel 8.2 skall ersättas med följande:

”2. Om det visar sig nödvändigt att begränsa beskattningsnivåerna för fiske i eller utanför gemenskapens fiskevatten för gemenskapens fartyg, eller i gemenskapens fiskevatten för fiskefartyg som för tredje lands flagg, skall sådana begränsningar fastställas i enlighet med punkterna 3 och 4.”

2) I artikel 8.4 skall

a) led i ersättas med följande:

”i) Det skall för varje fiske eller grupp av fisken från fall till fall besluta om högsta tillåtna fångst samt de villkor som är förknippade med dessa fångstbegränsningar och/eller begränsningar av högsta tillåtna fiskeansträngning, om så är lämpligt för flera år. Besluten skall grunda sig på de mål och strategier för förvalningen som fastställts i enlighet med punkt 3.”

b) följande led läggas till:

”vi) Det skall besluta om de fiskemöjligheter som skall tilldelas tredje länder samt de särskilda villkor inom ramen för vilka fångsterna skall ske.”

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den sjunde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*

[1] EGT C 316, 25.10.1996, s. 13.
[2] EGT C 286, 22.9.1997, s. 37.
[3] EGT C 89, 19.3.1997, s. 23.
[4] EGT L 389, 31.12.1992, s. 1. Förordningen ändrad genom 1994 års anslutningsakt.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Luxemburg den 4 juni 1998.

På rådets vägnar
D. BLUNKETT
Ordförande

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1182/98

av den 8 juni 1998

om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 3223/94 av den 21 december 1994 om tillämpningsföreskrifter för importordningen för frukt och grönsaker [1], senast ändrad genom förordning (EG) nr 2375/96 [2], särskilt artikel 4.1 i denna,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 3813/92 av den 28 december 1992 om den beräkningsenhet och de omräkningskurser som skall tillämpas avseende den gemensamma jordbrukspolitiken [3], senast ändrad genom förordning (EG) nr 150/95 [4], särskilt artikel 3.3 i denna, och

med beaktande av följande:

I förordning (EG) nr 3223/94 anges som tillämpning av resultaten av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan kriterierna för kommissionens fastställande av schablonvärdena vid import från tredje land för de produkter och de perioder som anges i bilagan till den förordningen.

Vid tillämpningen av dessa kriterier bör schablonvärdena vid import fastställas till de nivåer som anges i bilagan till denna förordning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De schablonvärden vid import som avses i artikel 4 i förordning (EG) nr 3223/94 skall fastställas enligt tabellen i bilagan.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 9 juni 1998.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 8 juni 1998.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

---

[1] EGT L 337, 24.12.1994, s. 66.
[2] EGT L 325, 14.12.1996, s. 5.
[3] EGT L 387, 31.12.1992, s. 1.
[4] EGT L 22, 31.1.1995, s. 1.

BILAGA

till kommissionens förordning av den 8 juni 1998 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

(ecu/100 kg)

KN-nr	Kod för tredje land [1]	Schablonvärde vid import
0702 00 00	204	85,8
	999	85,8
0707 00 05	052	94,8
	999	94,8
0709 90 70	052	69,8
	999	69,8
0805 30 10	382	56,3
	388	56,3
	528	59,1
	999	57,2
0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	388	71,2
	400	86,1
	404	91,1
	508	93,2
	512	75,3
	524	63,6
	528	65,5
	804	104,5
	999	81,3
0809 10 00	052	293,8
	999	293,8
0809 20 95	616	376,1
	999	376,1

[1] Landsbeteckningar som fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 2317/97 (EGT L 321, 22.11.1997, s. 19). Koden ”999” betecknar ”övriga ursprung”.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1183/98

av den 8 juni 1998

om ändring av förordning (EEG) nr 220/91 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 952/97 om producentgrupper och sammanslutningar av dessa

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 952/97 av den 20 maj 1997 om producentgrupper och sammanslutningar av dessa ([1]), och

med beaktande av följande:

I förordning (EEG) nr 220/91 ([2]), senast ändrad genom förordning (EG) nr 386/96 ([3]), fastställs tillämpningsföreskrifter för den ekonomiska verksamhet som utövas av producentgrupper och sammanslutningar av dessa.

Med hänsyn till resultaten av tillämpningen av förordningen i vissa medlemsstater bör några av de minimigränser som fastställts för vissa pruduktionssektorer justeras för att underlätta bildandet av producentgrupper så att det blir en tillräcklig koncentration av utbudet.

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Kommittén för jordbruksstruktur och landsbygdsutveckling.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Bilagan till förordning (EEG) nr 220/91 ändras på följande sätt:

1) Tabell IV skall ändras när det gäller följande sektorer:

IV. **Producentgrupper och sammanslutningar av producentgrupper i Grekland**

KN-nummer	Produkt	Producentgrupper		Sammanslutningar			
		Produktionsvolym eller omsättning	Minsta antal medlemmar	Minimiareal eller motsvarandet	Omsättning (miljoner ecu)	Andel av den nationella produktionen (%)	Minsta antal medlemmar
”1509 1510 00	Olivolja	50 ton	100	7 700 ha eller 3 000 ton	7,0	1	10”

([1]) EGT L 142, 2.6.1997, s. 30.
([2]) EGT L 26, 31.1.1991, s. 15.
([3]) EGT L 53, 2.3.1996, s. 1.

2) I tabell V skall ändras när det gäller följande sektorer:

V. **Producentgrupper och sammanslutningar av producentgrupper i Spanien**

KN-nummer	Produkt	Producentgrupper		Sammanslutningar		
		Produktionsvolym eller omsättning	Minsta antal medlemmar	Minimiareal eller motsvarande	Omsättning (miljoner ecu)	Andel av den nationella produktionen (%)
”0401	Mjölk och grädde, inte koncentrerade och inte försatta med socker eller annat sötningsmedel och					
0406	ost och ostmassa:					
	a) av kor (3)	4 000 ton	30	100 000 ton	25,0	2,5
	b) av tackor	1 000 ton	25	20 000 ton	10,0	10,0
	c) av getter (3)	1 000 ton	25	10 000 ton	3,0	2,5
Kapitel 6	Levande träd och andra levande växter	1,5 miljoner ecu	15		8,0	5
0701 90 51	Potatis, färsk eller kyld (5)					
0701 90 59	a) Nyskördad	4 000 ton	25	4 300 ha	15,0	5,0
0701 90 90	b) Som används som livsmedel	8 000 ton	25	8 700 ha	21,0	2,5
	Spanmål (6) (7):	15 000 ton	200	160 000 ha	60,0	2,0
1001	Vete samt blandsäd av vete och råg					
1002 00 00	Råg					
1003 00	Korn					
1004 00	Havre					
1005	Majs					
1007 00	Sorghum					
ex 1201 till ex 1207	Oljeväxtfrö och oljehaltiga frukter, inte avsedda att användas som utsäde (4)	1 miljon ecu	200	23 000 ha	10,0	2,5
1509	Olivolja och fraktioner av denna olja, även raffinerade men inte kemiskt modifierade	1 200 ton (olja)	100	58 000 ha	30,0	5,0
ex 2204	Vin av färksa druvor, inbegripet vin som tillsatts alkohol:					
	a) bordsvin	150 000 hl (vin)	200	56 800 ha	60,0	5,0
	b) kvalitetsvin från vissa odlingsområden (kvalitetsvin fso)	25 000 hl	100	10 000 ha	15,0	2,5”

3) I tabell VIII skall ändras när det gäller följande sektorer:

VIII. **Producentgrupper och sammanslutningar av producentgrupper i Österrike**

KN-nummer	Produkt	Producentgrupper		Sammanslutningar			
		Produktionsvolym eller omsättning	Minsta antal medlemmar	Minimiareal eller motsvarande	Omsättning (miljoner ecu)	Andel av den nationella produktionen (%)	Minsta antal medlemmar
”1207	Andra oljeväxtfrön och oljehaltiga frukter, även sönderdelade	500 000 ecu	50	—	—	—	—
ex 1209	Frön av foderväxter, andra än betfrön						
1211	Växter och växtdelar (inbegripet frön och frukter) av sådana slag som används främst för framställning av parfymeringsmedel, för farmaceutiskt bruk eller för insektsbekämpning, svampbekämpning eller liknande ändamål, färska eller torkade, även skurna, krossade eller pulveriserade ([4])						
2204 30 10	Druvmust i jäsning eller druvmust, vars jäsning har avbrutits på annat sätt än genom tillsats av alkohol	10 000 hl	50	—	—	—	—”
2204 10 2204 21 2204 29	Vin av färska druvor Druvmust försatt med alkohol (inbegripet mistellavin)						

4) Följande tabell skall införas som tabell VIII a:

”VIII a **Producentgrupper och sammanslutningar av producentgrupper i Österrike (ekologisk produktion)**

KN-nummer	Produkt	Producentgrupper		Sammanslutningar			
		Produktionsvolym eller omsättning (ecu)	Minsta antal medlemmar	Minimiareal eller motsvarande	Omsättning (miljoner ecu)	Andel av den nationella produktionen (%)	Minsta antal medlemmar
0102	Levande nötkreatur och andra oxdjur,	1 miljon	50	—	—	—	—
ex 0201 ex 0202	kött av nötkreatur eller andra oxdjur, färskt, kylt eller fryst ([8])						
0103	Levande svin	1 miljon	50	—	—	—	—
ex 0203	Halva slaktkroppar av svin, färskt, kylt eller fryst ([1]) ([8])						
0105	Levande fjäderfä, nämligen höns av arten Gallus domesticus, ankor, gäss, kalkoner och pärlhöns ([2])	1 miljon	50	—	—	—	—

KN-nummer	Produkt	Producentgrupper		Sammanslutningar			
		Produktionsvolym eller omsättning (ecu)	Minsta antal medlemmar	Minimiareal eller motsvarande	Omsättning (miljoner ecu)	Andel av den nationella produktionen (%)	Minsta antal medlemmar
0207	Kött och ätbara slaktbiprodukter av fjäderfä enligt nr 0105, färska, kylda eller frysta	1 miljon	50	—	—	—	—
0407	Fågelägg med skal, färska, konserverade eller kokta (2)	1 miljon	50	—	—	—	—”

5) Tabell IX ändras när det gäller följande sektorer:

IX. **Producentgrupper och sammanslutningar av producentgrupper i Finland (konventionell produktion)**

KN-nummer	Varubeskrivning	Producentgrupper	
		Produktionsvolym eller omsättning	Minsta antal medlemmar
”0104 ex 0204	Levande får och getter (1) Kött av får eller get, färskt, kylt eller fryst	2 000 djur	20”

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 8 juni 1998.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1184/98

av den 8 juni 1998

om tillfälligt upphörande med utfärdande av exportlicenser för vissa mjölkprodukter och om i vilken utsträckning sådana kan beviljas

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 804/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter [1], senast ändrad genom förordning (EG) nr 1587/96 [2],

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 1466/95 av den 27 juni 1995 om särskilda tillämpningsföreskrifter för exportbidrag inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter [3], senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 897/98 [4], särskilt artikel 8.3 i denna, och

med beaktande av följande:

Marknaden för vissa mjölkprodukter karaktäriseras av osäkerhet. Det är nödvändigt att undvika att ansökningar lämnas in i spekulativt syfte vilket kan leda både till att snedvrida konkurrensen mellan aktörer och till att hota kontinuiteten i exporten av vissa av dessa produkter under resten av perioden i fråga. Därför bör utfärdandet av exportlicenser för de berörda produkterna tillfälligt upphöra, liksom utfärdandet av licenser för dessa produkter där ansökan är under behandling.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Utfärdandet av exportlicenser för de mjölkprodukter som avses i bilagan skall avbrytas för perioden från och med den 9 juni till och med den 12 juni 1998, med undantag av exportlicenser med bestämmelseland "970".

2. Licensansökningar för de mjölkprodukter som avses i bilagan som har inlämnats den 2 juni 1998, som är under behandling och som skulle ha utfärdats från och med den 9 juni 1998 skall beviljas.

3. Licensansökningar för de mjölkprodukter som avses i bilagan som har inlämnats från och med den 3 juni 1998, som är under behandling och som skulle ha utfärdats från och med den 10 juni 1998 skall inte beviljas.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 9 juni 1998.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 8 juni 1998.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

---

[1] EGT L 148, 28.6.1968, s. 13.
[2] EGT L 206, 16.8.1996, s. 21.
[3] EGT L 144, 28.6.1995, s. 22.
[4] EGT L 126, 28.4.1998, s. 22.

BILAGA

Produktnummer	Produktnummer	Produktnummer	Produktnummer
0401 10 10 9000	0402 21 99 9700	0402 99 39 9300	0404 90 23 9917
0401 10 90 9000	0402 21 99 9900	0402 99 39 9500	0404 90 23 9919
0401 20 11 9100	0402 29 15 9200	0402 99 91 9000	0404 90 23 9931
0401 20 11 9500	0402 29 15 9300	0402 99 99 9000	0404 90 23 9933
0401 20 19 9100	0402 29 15 9500	0403 10 11 9400	0404 90 23 9935
0401 20 19 9500	0402 29 15 9900	0403 10 11 9800	0404 90 23 9937
0401 20 91 9100	0402 29 19 9200	0403 10 13 9800	0404 90 23 9939
0401 20 91 9500	0402 29 19 9300	0403 10 19 9800	0404 90 29 9110
0401 20 99 9100	0402 29 19 9500	0403 10 31 9400	0404 90 29 9115
0401 20 99 9500	0402 29 19 9900	0403 10 31 9800	0404 90 29 9120
0401 30 11 9100	0402 29 91 9100	0403 10 33 9800	0404 90 29 9130
0401 30 11 9400	0402 29 91 9500	0403 10 39 9800	0404 90 29 9135
0401 30 11 9700	0402 29 99 9100	0403 90 11 9000	0404 90 29 9150
0401 30 19 9100	0402 29 99 9500	0403 90 13 9200	0404 90 29 9160
0401 30 19 9400	0402 91 11 9110	0403 90 13 9300	0404 90 29 9180
0401 30 19 9700	0402 91 11 9120	0403 90 13 9500	0404 90 81 9100
0401 30 31 9100	0402 91 11 9310	0403 90 13 9900	0404 90 81 9910
0401 30 31 9400	0402 91 11 9350	0403 90 19 9000	0404 90 81 9950
0401 30 31 9700	0402 91 11 9370	0403 90 31 9000	0404 90 83 9110
0401 30 39 9100	0402 91 19 9110	0403 90 33 9200	0404 90 83 9130
0401 30 39 9400	0402 91 19 9120	0403 90 33 9300	0404 90 83 9150
0401 30 39 9700	0402 91 19 9310	0403 90 33 9500	0404 90 83 9170
0401 30 91 9100	0402 91 19 9350	0403 90 33 9900	0404 90 83 9911
0401 30 91 9400	0402 91 19 9370	0403 90 39 9000	0404 90 83 9913
0401 30 91 9700	0402 91 31 9100	0403 90 51 9100	0404 90 83 9915
0401 30 99 9100	0402 91 31 9300	0403 90 51 9300	0404 90 83 9917
0401 30 99 9400	0402 91 39 9100	0403 90 53 9000	0404 90 83 9919
0401 30 99 9700	0402 91 39 9300	0403 90 59 9110	0404 90 83 9931
0402 21 11 9200	0402 91 51 9000	0403 90 59 9140	0404 90 83 9933
0402 21 11 9300	0402 91 59 9000	0403 90 59 9170	0404 90 83 9935
0402 21 11 9500	0402 91 91 9000	0403 90 59 9310	0404 90 83 9937
0402 21 11 9900	0402 91 99 9000	0403 90 59 9340	0404 90 89 9130
0402 21 17 9000	0402 99 11 9110	0403 90 59 9370	0404 90 89 9150
0402 21 19 9300	0402 99 11 9130	0403 90 59 9510	0404 90 89 9930
0402 21 19 9500	0402 99 11 9150	0403 90 59 9540	0404 90 89 9950
0402 21 19 9900	0402 99 11 9310	0403 90 59 9570	0404 90 89 9990
0402 21 91 9100	0402 99 11 9330	0403 90 61 9100	2309 10 70 9100
0402 21 91 9200	0402 99 11 9350	0403 90 61 9300	2309 10 70 9200
0402 21 91 9300	0402 99 19 9110	0403 90 63 9000	2309 10 70 9300
0402 21 91 9400	0402 99 19 9130	0403 90 69 9000	2309 10 70 9500
0402 21 91 9500	0402 99 19 9150	0404 90 21 9100	2309 10 70 9600
0402 21 91 9600	0402 99 19 9310	0404 90 21 9910	2309 10 70 9700
0402 21 91 9700	0402 99 19 9330	0404 90 21 9950	2309 10 70 9800
0402 21 91 9900	0402 99 19 9350	0404 90 23 9120	2309 90 70 9100
0402 21 99 9100	0402 99 31 9110	0404 90 23 9130	2309 90 70 9200
0402 21 99 9200	0402 99 31 9150	0404 90 23 9140	2309 90 70 9300
0402 21 99 9300	0402 99 31 9300	0404 90 23 9150	2309 90 70 9500
0402 21 99 9400	0402 99 31 9500	0404 90 23 9911	2309 90 70 9600
0402 21 99 9500	0402 99 39 9110	0404 90 23 9913	2309 90 70 9700
0402 21 99 9600	0402 99 39 9150	0404 90 23 9915	2309 90 70 9800

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1185/98

av den 8 juni 1998

om ändring av förordning (EG) nr 2271/95 om försäljning av vissa nötköttsprodukter från interventionsorgan till vissa sociala institutioner och organ

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött ([1]), senast ändrad genom förordning (EG) nr 2634/97 ([2]), särskilt artikel 7.3 i denna, och

med beaktande av följande:

I kommissionens förordning (EG) nr 2271/95 ([3]) föreskrivs försäljning av interventionslager i flera medlemsstater till fastställda priser. De produkter och priser som fastställs i den förordningen bör ändras så att hänsyn tas till tillgången på interventionslager.

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för nötkött.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Bilagorna I och II till förordning (EG) nr 2271/95 skall ersättas med bilagorna I och II till denna förordning.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den sjunde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 8 juni 1998.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

([1]) EGT L 148, 28.6.1968, s. 24.
([2]) EGT L 356, 31.12.1997, s. 13.
([3]) EGT L 231, 28.9.1995, s. 23.

ANEXO I — BILAG I — ANHANG I — ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ I — ANNEX I — ANNEXE I — ALLEGATO I — BIJLAGE I — ANEXO I — LIITE I — BILAGA I

Estado miembro Medlemsstat Mitgliedstaat Κράτος μέλος Member State État membre Stato membro Lidstaat Estado-membro Jäsenvaltio Medlemsstat	Productos (1) Produkter (1) Erzeugnisse (1) Προϊόντα (1) Products (1) Produits (1) Prodotti (1) Producten (1) Produtos (1) Tuotteet (1) Produkter (1)	Precio de venta expresado en ecus por tonelada Salgspriser i ECU/ton Verkaufspreise, ausgedrückt in ECU/Tonne Τιμές πώλησης εκφραζόμενες σε Ecu ανά τόνο Selling prices expressed in ecus per tonne Prix de vente exprimés en écus par tonne Prezzi di vendita espressi in ecu per tonnellata Verkoopprijzen uitgedrukt in ECU per ton Preço de venda expresso em ecus por tonelada Myyntihinta ecuina tonnilta Försäljningspris i ecu per ton

a) **Carne con hueso — Kød, ikke udbenet — Fleisch mit Knochen — Κρέατα με κόκαλα — Bone-in beef — Viande avec os — Carni non disossate — Vlees met been — Carne com osso — Luullinen naudanliha — Kött med ben**

BELGIQUE/BELGIË	— Quartiers arrière/Achtervoeten	1 100
DANMARK	— Bagfjerdinger	1 100
DEUTSCHLAND	— Hinterviertel	1 100
ESPAÑA	— Cuartos traseros	1 100
FRANCE	— Quartiers arrière	1 100
ITALIA	— Quarti posteriori	1 100
IRELAND	— Hindquarters	1 100
NEDERLAND	— Achtervoeten	1 100
ÖSTERREICH	— Hinterviertel	1 100

b) **Carne deshuesada — Udbenet kød — Fleisch ohne Knochen — Κρέατα χωρίς κόκαλα — Boneless beef — Viande désossée — Carni senza osso — Vlees zonder been — Carne desossada — Luuton naudanliha — Benfritt kött**

FRANCE	— Tranche grasse d'intervention (INT 12)	1 600
	— Semelle d'intervention (INT 14)	1 500
	— Rumsteak d'intervention (INT 16)	1 500
	— Faux-filet d'intervention (INT 17)	2 200
	— Entrecôte d'intervention (INT 19)	1 300
IRELAND	— Intervention thick flank (INT 12)	1 600
	— Intervention topside (INT 13)	1 700
	— Intervention silverside (INT 14)	1 500
	— Intervention rump (INT 16)	1 500
	— Intervention striploin (INT 17)	2 200
	— Intervention forerib (INT 19)	1 300
UNITED KINGDOM	— Intervention thick flank (INT 12)	1 600
	— Intervention topside (INT 13)	1 700
	— Intervention silverside (INT 14)	1 500
	— Intervention rump (INT 16)	1 500
	— Intervention striploin (INT 17)	2 200
	— Intervention forerib (INT 19)	1 300

(1) Véanse los anexos V y VII del Reglamento (CEE) nº 2456/93 (DO L 225 de 4. 9. 1993, p. 4), cuya última modificación la constituye el Reglamento (CE) nº 2602/97 (DO L 351 de 23. 12. 1997, p. 20).

(1) Se bilag V og VII til forordning (EØF) nr. 2456/93 (EFT L 225 af 4. 9. 1993, s. 4), senest ændret ved forordning (EF) nr. 2602/97 (EFT L 351 af 23. 12. 1997, s. 20).

(1) Vgl. Anhänge V und VII der Verordnung (EWG) Nr. 2456/93 (ABl. L 225 vom 4. 9. 1993, S. 4), zuletzt geändert durch die Verordnung (EG) Nr. 2602/97 (ABl. L 351 vom 23. 12. 1997, S. 20).

(1) Βλέπε παραρτήματα V και VII του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2456/93 (ΕΕ L 225 της 4. 9. 1993, σ. 4), όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 2602/97 (ΕΕ L 351 της 23. 12. 1997, σ. 20).

(1) See Annexes V and VII to Regulation (EEC) No 2456/93 (OJ L 225, 4. 9. 1993, p. 4), as last amended by Regulation (EC) No 2602/97 (OJ L 351, 23. 12. 1997, p. 20).

(1) Voir annexes V et VII du règlement (CEE) nº 2456/93 (JO L 225 du 4. 9. 1993, p. 4). Règlement modifié en dernier lieu par le règlement (CE) nº 2602/97 (JO L 351 du 23. 12. 1997, p. 20).

(1) Cfr. allegati V e VII del regolamento (CEE) n. 2456/93 (GU L 225 del 4. 9. 1993, pag. 4), modificato da ultimo dal regolamento (CE) n. 2602/97 (GU L 351 del 23. 12. 1997, pag. 20).

(1) Zie de bijlagen V en VII van Verordening (EEG) nr. 2456/93 (PB L 225 van 4. 9. 1993, blz. 4), laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 2602/97 (PB L 351 van 23. 12. 1997, blz. 20).

(1) Ver anexos V e VII do Regulamento (CEE) nº 2456/93 (JO L 225 de 4. 9. 1993, p. 4). Regulamento com a última redacção que lhe foi dada pelo Regulamento (CE) nº 2602/97 (JO L 351 de 23. 12. 1997, p. 20).

(1) Katso asetuksen (ETY) N:o 2456/93 (EYVL L 225, 4. 9. 1993, s. 4), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 2602/97 (EYVL L 351, 23.12.1997, s. 20), liitteitä V ja VII.

(1) Se bilagorna V och VII i förordning (EEG) nr 2456/93 (EGT L 225, 4.9.1993, s. 4), senast ändrad genom förordning (EG) nr 2602/97 (EGT L 351, 23.12.1997, s. 20).

ANEXO II — BILAG II — ANHANG II — ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ II — ANNEX II — ANNEXE II — ALLEGATO II — BIJLAGE II — ANEXO II — LIITE II — BILAGA II

Direcciones de los organismos de intervención — Interventionsorganernes adresser — Anschriften der Interventionsstellen — Διευθύνσεις των οργανισμών παρεμβάσεως — Addresses of the intervention agencies — Adresses des organismes d'intervention — Indirizzi degli organismi d'intervento — Adressen van de interventiebureaus — Endereços dos organismos de intervenção — Interventioelinten osoitteet — Interventionsorganens adresser

BELGIQUE/BELGIË

Bureau d'intervention et de restitution belge
Rue de Trèves 82
B-1040 Bruxelles
Belgisch Interventie- en Restitutiebureau
Trierstraat 82
B-1040 Brussel
Téléphone: (32-2) 287 24 11; télex: BIRB. BRUB/24076-65567; télécopieur: (32-2) 230 2533/280 03 07

BUNDESREPUBLIK DEUTSCHLAND

Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (BLE)
Postfach 180203, D-60083 Frankfurt am Main
Adickesallee 40
D-60322 Frankfurt am Main
Tel.: (49) 69 1564-704/772; Telex: 411727; Telefax: (49) 69 15 64-790/791

DANMARK

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri
EU-direktoratet
Kampmannsgade 3
DK-1780 København V
Tlf. (45) 33 92 70 00; telex 151317 DK; fax (45) 33 92 69 48, (45) 33 92 69 23

ESPAÑA

FEGA (Fondo Español de Garantía Agraria)
Beneficencia, 8
E-28005 Madrid
Teléfono: (34) 913 47 65 00, 913 47 63 10; télex: FEGA 23427 E, FEGA 41818 E; fax: (34) 915 21 98 32, 915 22 43 87

FRANCE

OFIVAL
80, avenue des Terroirs-de-France
F-75607 Paris Cedex 12
Téléphone: (33 1) 44 68 50 00; télex: 215330; télécopieur: (33 1) 44 68 52 33

ITALIA

AIMA (Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo)
Via Palestro 81
I-00185 Roma
Tel. 49 49 91; telex 61 30 03; telefax: 445 39 40/445 19 58

IRELAND

Department of Agriculture, Food and Forestry
Agriculture House
Kildare Street
IRL-Dublin 2
Tel. (01) 678 90 11, ext. 2278 and 3806
Telex 93292 and 93607, telefax (01) 661 62 63, (01) 678 52 14 and (01) 662 01 98

NEDERLAND

Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, Voedselvoorzieningsin- en verkoopbureau
p/a LASER, Zuidoost
Slachthuisstraat 71
Postbus 965
6040 AZ Roermond
Tel: (31-475) 35 54 44; telex: 56396 VIBNL; fax: (31-475) 31 89 39

ÖSTERREICH

AMA-Agrarmarkt Austria
Dresdner Straße 70
A-1201 Wien
Tel.: (431) 33 15 12 20; Telefax: (431) 33 15 1297

UNITED KINGDOM

Intervention Board Executive Agency
Kings House
33 Kings Road
Reading RG1 3BU
Berkshire
Tel. (01189) 58 36 26
Fax (01189) 56 67 50

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1186/98

av den 8 juni 1998

om fastställande av lägsta försäljningspriset för nötkött till försäljning enligt det anbudsförfarande som avses i förordning (EG) nr 1028/98

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om gemensam organisation av marknaden för nötkött [1], senast ändrad genom förordning (EG) nr 2634/97 [2], särskilt artikel 7.3 i denna, och

med beaktande av följande:

För vissa kvantiteter nötkött som fastställs genom kommissionens förordning (EG) nr 1028/98 [3] har det utlysts anbudsförfarande.

Med stöd av artikel 9 i kommissionens förordning (EEG) nr 2173/79 [4], senast ändrad genom förordning (EG) nr 2417/95 [5], skall lägsta försäljningspriser för kött, som det utlysts anbudsförfarande för, fastställas under hänsynstagande till de anbud som kommit in.

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för nötkött.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De lägsta försäljningspriserna för nötkött vid det anbudsförfarande som behandlas i förordning (EG) nr 1028/98 och för vilket tidsfristen för inlämnande av anbud gick ut den 25 maj 1998 fastställs i bilagan till den här förordningen.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft samma dag som den offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 8 juni 1998.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

---

(1) EGT L 148, 28.6.1968, s. 24.
(2) EGT L 356, 31.12.1997, s. 13.
(3) EGT L 146, 16.5.1998, s. 6.
(4) EGT L 251, 5.10.1979, s. 12.
(5) EGT L 248, 14.10.1995, s. 39.

ANEXO — BILAG — ANHANG — ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ — ANNEX — ANNEXE — ALLEGATO — BIJLAGE — ANEXO — LIITE — BILAGA

Estado miembro Medlemsstat Mitgliedstaat Κράτος μέλος Member State État membre Stato membro Lidstaat Estado-membro Jäsenvaltio Medlemsstat	Productos Produkter Erzeugnisse Προϊόντα Products Produits Prodotti Producten Produtos Tuotteet Produkter	Precio mínimo expresado en ecus por tonelada Mindstepriser i ECU/ton Mindestpreise, ausgedrückt in ECU/Tonne Ελάχιστες πωλήσεις εκφραζόμενες σε Ecu ανά τόνο Minimum prices expressed in ECU per tonne Prix minimaux exprimés en écus par tonne Prezzi minimi espressi in ecu per tonnellata Minimumprijzen uitgedrukt in ecu per ton Preço mínimo expresso em ecus por tonelada Vähimmäishinnat ecuina tonnia kohden ilmaistuna Minimipriser i ecu per ton

a) **Carne con hueso — Kød, ikke udbenet — Fleisch mit Knochen — Κρέατα με κόκαλα — Bone-in beef — Viande avec os — Carni non disossate — Vlees met been — Carne com osso — Luullinen naudanliha — Kött med ben**

BELGIQUE/BELGIË	— Quartiers arrière/Achtervoeten	—
DANMARK	— Bagfjerdinger	1 771
DEUTSCHLAND	— Hinterviertel	—
ESPAÑA	— Cuartos traseros	2 101
FRANCE	— Quartiers arrière	—
IRELAND	— Hindquarters	—
ITALIA	— Quarti posteriori	1 986
NEDERLAND	— Achtervoeten	—
ÖSTERREICH	— Hinterviertel	1 835
SVERIGE	— Bakkvartsparter	2 300

b) **Carne deshuesada — Udbenet kød — Fleisch ohne Knochen — Κρέατα χωρίς κόκαλα — Boneless beef — Viande désossée — Carni senza osso — Vlees zonder been — Carne desossada — Luuton naudanliha — Benfritt kött**

FRANCE	— Semelle (INT 14)	2 400
	— Rumsteak (INT 16)	2 617
	— Faux-filet (INT 17)	4 201
	— Entrecôte (INT 19)	2 930
IRELAND	— Intervention topside (INT 13)	3 091
	— Intervention silverside (INT 14)	2 518
	— Intervention fillet (INT 15)	8 701
	— Intervention rump (INT 16)	3 044
	— Intervention striploin (INT 17)	5 150
UNITED KINGDOM	— Intervention topside (INT 13)	3 255
	— Intervention silverside (INT 14)	2 636
	— Intervention fillet (INT 15)	6 940
	— Intervention rump (INT 16)	3 905
	— Intervention striploin (INT 17)	4 557

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1187/98

av den 8 juni 1998

om fastställande av lägsta försäljningspriset för nötkött till försäljning enligt det anbudsförfarande som avses i förordning (EG) nr 1029/98

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om gemensam organisation av marknaden för nötkött [1], senast ändrad genom förordning (EG) nr 2634/97 [2], särskilt artikel 7.3 i denna, och

med beaktande av följande:

För vissa kvantiteter nötkött som fastställs genom kommissionens förordning (EG) nr 1029/98 [3] har det utlysts anbudsförfarande.

Med stöd av artikel 9 i kommissionens förordning (EEG) nr 2173/79 [4], senast ändrad genom förordning (EG) nr 2417/95 [5], skall lägsta försäljningspriser för kött, som det utlysts anbudsförfarande för, fastställas under hänsynstagande till de anbud som kommit in.

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för nötkött.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De lägsta försäljningspriserna för nötkött vid det anbudsförfarande som behandlas i förordning (EG) nr 1029/98 och för vilket tidsfristen för inlämnande av anbud gick ut den 26 maj 1998 fastställs i bilagan till den här förordningen.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft samma dag som den offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 8 juni 1998.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

---

(1) EGT L 148, 28.6.1968, s. 24.
(2) EGT L 356, 31.12.1997, s. 13.
(3) EGT L 146, 16.5.1998, s. 12.
(4) EGT L 251, 5.10.1979, s. 12.
(5) EGT L 248, 14.10.1995, s. 39.

ANEXO — BILAG — ANHANG — ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ — ANNEX — ANNEXE — ALLEGATO — BIJLAGE — ANEXO — LIITE — BILAGA

Estado miembro Medlemsstat Mitgliedstaat Κράτος μέλος Member State État membre Stato membro Lidstaat Estado-membro Jäsenvaltio Medlemsstat	Productos Produkter Erzeugnisse Προϊόντα Products Produits Prodotti Producten Produtos Tuotteet Produkter	Precio mínimo expresado en ecus por tonelada Mindstepriser i ECU/ton Mindestpreise, ausgedrückt in ECU/Tonne Ελάχιστες πωλήσεις εκφραζόμενες σε Ecu ανά τόνο Minimum prices expressed in ECU per tonne Prix minimaux exprimés en écus par tonne Prezzi minimi espressi in ecu per tonnellata Minimumprijzen uitgedrukt in ecu per ton Preço mínimo expresso em ecus por tonelada Vähimmäishinnat ecuina tonnia kohden ilmaistuna Minimipriser i ecu per ton

a) **Carne con hueso — Kød, ikke udbenet — Fleisch mit Knochen — Κρέατα με κόκαλα — Bone-in beef — Viande avec os — Carni non disossate — Vlees met been — Carne com osso — Luullinen naudanliha — Kött med ben**

FRANCE	— Quartiers avant	500
	— Quartiers arrière	600
DEUTSCHLAND	— Vorderviertel	—
	— Hinterviertel	—
DANMARK	— Forfjerdinger	—
	— Bagfjerdinger	—
ITALIA	— Quarti anteriori	500
	— Quarti posteriori	600
ÖSTERREICH	— Vorderviertel	—
	— Hinterviertel	—
NEDERLAND	— Voorvoeten	500
	— Achtervoeten	600
ESPAÑA	— Cuartos delanteros	—
	— Cuartos traseros	1 550

b) **Carne deshuesada — Udbenet kød — Fleisch ohne Knochen — Κρέατα χωρίς κόκαλα — Boneless beef — Viande désossée — Carni senza osso — Vlees zonder been — Carne desossada — Luuton naudanliha — Benfritt kött**

UNITED KINGDOM	— Intervention shank (INT 11)	—
	— Intervention thick flank (INT 12)	—
	— Intervention topside (INT 13)	—
	— Intervention silverside (INT 14)	—
	— Intervention rump (INT 16)	—
	— Intervention flank (INT 18)	—
	— Intervention forerib (INT 19)	—
	— Intervention shin (INT 21)	—
	— Intervention shoulder (INT 22)	—
	— Intervention brisket (INT 23)	—
	— Intervention forequarter (INT 24)	—

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1188/98

av den 8 juni 1998

om leverans av spannmål som livsmedelsbistånd

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1292/96 av den 27 juni 1996 om principerna för förvaltning av livsmedelsbistånd samt om särskilda stödåtgärder för livsmedelsförsörjningen ([1]), särskilt artikel 24.1 b i denna, och

med beaktande av följande:

I den nämnda förordningen fastställs förteckningen över länder och organ som har rätt att motta gemenskapsbistånd och anges de allmänna kriterierna för transport av livsmedelsbiståndet efter fob-stadiet.

Som en följd av flera beslut om tilldelning av livsmedelsbistånd har kommissionen tilldelat vissa mottagare spannmål.

Dessa leveranser bör ske i enlighet med bestämmelserna i kommissionens förordning (EG) nr 2519/97 av den 16 december 1997 om allmänna bestämmelser för anskaffning av varor som skall levereras som livsmedelsbistånd från gemenskapen i enlighet med rådets förordning (EG) nr 1292/96 ([2]). Det är nödvändigt att ange tidsfrister och leveransvillkor för att bestämma de därav följande kostnaderna.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Spannmål skall framskaffas inom gemenskapen som livsmedelsbistånd för leverans till de mottagare som är förtecknade i bilagan i enlighet med förordning (EG) nr 2519/97 och enligt de villkor som anges i bilagan.

Anbudsgivare skall anses ha kännedom om och ha accepterat alla tillämpliga allmänna och särskilda villkor. Alla andra villkor eller förbehåll i hans anbud skall anses som oskrivna.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 8 juni 1998.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

([1]) EGT L 166, 5.7.1996, s. 1.

([2]) EGT L 346, 17.12.1997, s. 23.

BILAGA

PARTI A

1. **Aktion nr** : 655/96 (A1); 656/96 (A2)
2. **Mottagare** (2): Euronaid, PO Box 12, NL-2501 CA Den Haag, Nederland, tfn: (31-70) 3305 757; fax: 3641 701; telex 30960 EURON NL
3. **Mottagarens representant:** uppges av mottagaren
4. **Bestämmelseland:** A1: Bolivia; A2: Madagaskar
5. **Vara som skall framskaffas:** vetemjöl
6. **Total kvantitet (ton netto):** 140
7. **Antal partier:** 1, 2 partier (A1: 100 t; A2: 40 t)
8. **Varans egenskaper och kvalitet** (3) (5): Se EGT C 114, 29.4.1991, s. 1 [II.B.1. a]
9. **Emballage** (7) (8): Se EGT C 267, 13.9.1996, s. 1 [2.2.A.1.d, 2.d och B.4]
10. **Etikettering eller märkning** (6): Se EGT C 114, 29.4.1991, s. 1 [II.B.3]
    — språk att använda vid märkning: A1: spanska; A2: franska
    — tilläggsmärkning: —
11. **Framskaffningsmetod:** Gemenskapens marknad
12. **Fastställt leveransstadium:** Fritt utskeppningshamnen
13. **Alternativt leveransstadium:** —
14. a) **Utskeppningshamn:** —
    b) **Lastningsadress:** —
15. **Lossningshamn:** —
16. **Bestämmelseort:**
    — hamn eller transitlager: —
    — transportväg över land: —
17. **Leveranstid (intervall eller sista dag) för det fastställda leveransstadiet:**
    — första leveranstid: 13.7 – 2.8.1998
    — andra leveranstid: 27.7 – 16.8.1998
18. **Leveranstid (intervall eller sista dag) för det alternativa leveransstadiet:**
    — första leveranstid: —
    — andra leveranstid: —
19. **Frist för ingivande av anbud (kl. 12.00 belgisk tid):**
    — första leveranstid: 23.6.1998
    — andra leveranstid: 7.7.1998
20. **Anbudsgarantins belopp:** 5 ecu/ton
21. **Adress för inlämnande av anbud och anbudsgaranti** (1):
    Bureau de l'aide alimentaire, Att. Mr T. Vestergaard Bâtiment Loi 130, bureau 7/46, Rue de la Loi 200, B-1049 Bruxelles
    tlx: 25670 AGREC B; fax: (32-2) 296 70 03/296 70 04 (enbart)
22. **Exportbidrag** (4): Bidrag som är tillämpligt den 31.5.1998 fastställt genom kommissionens förordning (EG) nr 977/98 (EGT L 137, 9.5.1998, s. 3).

PARTI B

1. **Aktion nr:** 716/96

2. **Mottagare** (2): Euronaid, PO Box 12, NL-2501 CA Den Haag, Nederland tfn: (31-70) 33 05 757; fax: 36 41 701; telex: 30960 EURON NL

3. **Mottagarens representant:** uppges av mottagaren

4. **Bestämmelseland:** Rwanda

5. **Vara som skall framskaffas:** helt slipat ris (produktnummer 1006 30 92 9900 eller 1006 30 94 9900 eller 1006 30 96 9900 eller 1006 30 98 9900)

6. **Total kvantitet (ton netto):** 715

7. **Antal partier:** 1

8. **Varans egenskaper och kvalitet** (3) (5): Se EGT C 114, 29.4.1991, s. 1 [II.A. 1 f]

9. **Emballage** (7) (8): B; Se EGT C 267, 13.9.1996, s. 1 [1.0 A 1. c, 2. c och B. 6]

10. **Etikettering eller märkning** (6): Se EGT C 114, 29.4.1991, s. 1 [II. A. 3]
    — språk att använda vid märkning: franska
    — tilläggsmärkning:

11. **Framskaffningsmetod:** Gemenskapens marknad

12. **Fastställt leveransstadium:** Fritt utskeppningshamnen

13. **Alternativt leveransstadium:** —

14. a) **Utskeppningshamn:** —
    b) **Lastningsadress:** —

15. **Lossningshamn:** —

16. **Bestämmelseort:**
    — hamn eller transitlager: —
    — transportväg över land: —

17. **Leveranstid (intervall eller sista dag) för det fastställda leveransstadiet:**
    — första leveranstid: 13.7 – 2.8.1998
    — andra leveranstid: 27.7 – 16.8.1998

18. **Leveranstid (intervall eller sista dag) för det alternativa leveransstadiet:**
    — första leveranstid: —
    — andra leveranstid: —

19. **Frist för ingivande av anbud (kl. 12.00 belgisk tid):**
    — första leveranstid: 23.6.1998
    — andra leveranstid: 7.7.1998

20. **Anbudsgarantins belopp:** 5 ecu/ton

21. **Adress för inlämnande av anbud och anbudsgaranti** (1):
    Bureau de l'aide alimentaire
    Att. Mr T. Vestergaard
    Bâtiment Loi 130, bureau 7/46
    Rue de la Loi/Wetstraat 200
    B-1049 Bruxelles/Brussel
    tlx: 25670 AGREC B; fax: (32-2) 296 70 03/296 70 04 (enbart)

22. **Exportbidrag** (4): Bidrag som är tillämpligt den 31.5.1998 fastställt genom kommissionens förordning (EG) nr 977/98 (EGT L 137, 9.5.1998, s. 3).

PARTI C

1. **Aktion nr** : 124/97

2. **Mottagare** (2): WFP (World Food Programme), via Cristoforo Colombo 426, I-00145 Roma; tfn: (39-6) 6513 2988; telefax 6513 2844/3; telex: 626675 WFP I

3. **Mottagarens representant:** uppges av mottagaren

4. **Bestämmelseland:** Angola

5. **Vara som skall framskaffas:** majs

6. **Total kvantitet (ton netto):** 6 233

7. **Antal partier:** 1

8. **Varans egenskaper och kvalitet** (3) (5): Se EGT C 114, 29.4.1991, s. 1 [II.A.1. d]

9. **Emballage**: Se EGT C 267, 13.9.1996, s. 1 (1.0 A 1.c, 2.c och B.2)

10. **Etikettering eller märkning** (6): Se EGT C 114, 29.4.1991, s. 1 [II.A.3]
    — språk att använda vid märkning: portugisiska
    — tilläggsmärkning: —

11. **Framskaffningsmetod:** Gemenskapens marknad

12. **Fastställt leveransstadium:** Fritt utskeppningshamnen – fob stuvat och trimmat

13. **Alternativt leveransstadium:** —

14. a) **Utskeppningshamn:** —
    b) **Lastningsadress:** —

15. **Lossningshamn:** —

16. **Bestämmelseort:**
    — hamn eller transitlager: —
    — transportväg över land: —

17. **Leveranstid (intervall eller sista dag) för det fastställda leveransstadiet:**
    — första leveranstid: 6-26.7.1998
    — andra leveranstid: 20.7-9.8.1998

18. **Leveranstid (intervall eller sista dag) för det alternativa leveransstadiet:**
    — första leveranstid: —
    — andra leveranstid: —

19. **Frist för ingivande av anbud (kl. 12.00 lokal tid i Bryssel):**
    — första leveranstid: 23.6.1998
    — andra leveranstid: 7.7.1998

20. **Anbudsgarantins belopp:** 5 ecu/ton

21. **Adress för inlämnande av anbud och anbudsgaranti** (1):

    Bureau de l'aide alimentaire
    Att Mr T. Vestergaard
    Bâtiment Loi 130, bureau 7/46
    Rue de la Loi/Wetstraat 200
    B-1049 Bryssel
    telex: 25670 AGREC B; fax (32-2) 296 70 03/296 70 04 (enbart)

22. **Exportbidrag** (4): Bidrag som är tillämpligt den 31.5.1998 fastställt genom kommissionens förordning (EG) nr 977/98 (EGT L 137, 9.5.1998, s. 3).

PARTIER D, E

1. **Aktion nr:** 169/97 (D); 172/97 (E)

2. **Mottagare** ([2]): WFP (World Food Programme), via Cristoforo Colombo 426, I-00145 Roma tfn: (39-6) 65 13 29 88; fax: 65 13 28 44/3; telex: 626675 WFP I

3. **Mottagarens representant:** uppges av mottagaren

4. **Bestämmelseland**: D: Liberia; E: Tadzijikistan

5. **Vara som skall framskaffas:** vetemjöl

6. **Total kvantitet (ton netto):** 8 167

7. **Antal partier:** 2 (D: 7 500; E: 667 t)

8. **Varans egenskaper och kvalitet** ([3]) ([5]): Se EGT C 114, 29.4.1991, s. 1 (II.B.1 a)

9. **Emballage** ([7]): Se EGT C 267, 13.9.1996, s.1 (2.2 A 1.d, 2.d och B.1)

10. **Etikettering eller märkning** ([6]): Se EGT C 114, 29.4.1991, s. 1 (II.B.3)
    — språk att använda vid märkning: engelska
    — tilläggsmärkning: —

11. **Framskaffningsmetod:** Gemenskapens marknad

12. **Fastställt leveransstadium:** Fritt utskeppningshamnen – fob stuvat

13. **Alternativt leveransstadium:** —

14. a) **Utskeppningshamn:** —
    b) **Lastningsadress:** —

15. **Lossningshamn:** —

16. **Bestämmelseort:** —
    — hamn eller transitlager: —
    — transportväg över land: —

17. **Leveranstid (intervall eller sista dag) för det fastställda leveransstadiet:**
    — första leveranstid: D: 20.7-9.8.1998; E: 13.7-2.8.1998
    — andra leveranstid: D: 3-23.8.1998; E: 27.7-16.8.1998

18. **Leveranstid (intervall eller sista dag) för det alternativa leveransstadiet:**
    — första leveranstid: —
    — andra leveranstid: —

19. **Frist för ingivande av anbud (kl. 12.00 belgisk tid):**
    — första leveranstid: 23.6.1998
    — andra leveranstid: 7.7.1998

20. **Anbudsgarantins belopp:** 5 ecu/ton

21. **Adress för inlämnande av anbud och anbudsgaranti** ([1]):
    Bureau de l'aide alimentaire
    Att. Mr T. Vestergaard
    Bâtiment Loi 130, bureau 7/46
    Rue de la Loi/Wetstraat 200
    B-1049 Bryssel
    telex: 25670 AGREC B; fax: (32-2) 296 70 03/296 70 04 (enbart)

22. **Exportbidrag** ([4]): Bidrag som är tillämpligt den 31.5.1998 fastställt genom kommissionens förordning (EG) nr 977/98 (EGT L 137, 9.5.1998, s. 3).

Fotnoter:

(1) Ytterligare upplysningar: André Debongnie (tfn (32-2) 295 14 65), Torben Vestergaard (tfn (32-2) 299 30 50).

(2) Leverantören som tilldelats kontrakt skall så snart som möjligt vända sig till mottagaren eller hans representant för att fastställa vilka fraktdokument som krävs.

(3) Leverantören som tilldelats kontrakt skall till mottagaren överlämna ett intyg från ett officiellt organ som visar att de tillämpliga normerna för radioaktiv strålning i den berörda medlemsstaten inte har överskridits för den produkt som skall levereras. Radioaktivitetsintyget skall innehålla uppgift om halterna cesium-134 och cesium-137 samt halten jod-131.

(4) Kommissionens förordning (EG) nr 259/98 (EGT L 25, 31.1.1998, s. 39) är tillämplig vad avser exportbidrag. Den dag som avses i artikel 2 i den förordningen är den som avses i punkt 22 i denna bilaga.

(5) Leverantören som tilldelats kontrakt skall till mottagaren eller dennes representant överlämna följande dokument vid leveransen:

— Sundhetscertifikat för växter (A1: Radioaktivitetsintyget och ursprungsintyget måste vara legaliserat den diplomatiska representationen i ursprungslandet).

— Partierna A och B: Intyg om desinfektion genom rökning. Spannmål/spannmålsprodukter skall gasbehandlas med magnesiumfosfid (minst 2 g/m^3) under minst fem (5) dagar från tillförandet av gasbehandlingsmedlet till ventilationsprocessen. Lämpligt intyg skall hållas tillgängligt vid tidpunkten för avsändning.

(6) Trots punkt II.A.3 c eller II.B.3 c i EGT C 114 skall påskriften lyda "Europeiska gemenskapen".

(7) Med hänsyn till eventuell omlastning i andra säckar skall den anbudsgivare som tilldelats kontrakt leverera 2 % tomma extrasäckar av samma kvalitet som de säckar som innehåller varorna, med ett stort R tillagt efter påskriften.

(8) Frakten skall ske i 20-fotscontainrar enligt FCL/FCL-villkoren (varje container skall innehålla 18 ton netto).

Leverantören skall bära kostnaden för containrarna fram till att containrarna staplas i containerterminalen i utskeppningshamnen. Mottagaren skall bära alla ytterligare lastningskostnader, inklusive kostnaden för att flytta containrarna från container-terminalen.

Leverantören som tilldelats kontrakt skall till speditören lämna en fullständig packlista för varje container, med uppgift om det antal som omfattas av varje aktionsnummer enligt vad som anges i anbudsinfordran.

Leverantören som tilldelats kontrakt skall försegla varje container med en numrerad försegling (ONE-SEAL, SYSKO, Locktainer 180 eller liknande förseglingar med hög säkerhet) och mottagarens representant skall informeras om detta nummer.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1189/98
av den 8 juni 1998
om leverans av delade ärter som livsmedelsbistånd

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1292/96 av den 27 juni 1996 om principerna för förvaltning av livsmedelsbistånd samt om särskilda stödåtgärder för livsmedelsförsörjningen ([1]), särskilt artikel 24.1 b i denna, och

med beaktande av följande:

I den nämnda förordningen fastställs förteckningen över länder och organ som har rätt att motta gemenskapsbistånd och anges de allmänna kriterierna för transport av livsmedelsbiståndet efter fob-stadiet.

Som en följd av flera beslut om tilldelning av livsmedelsbistånd har kommissionen tilldelat vissa mottagare delade ärter.

Dessa leveranser bör ske i enlighet med bestämmelserna i kommissionens förordning (EG) nr 2519/97 av den 16 december 1997 om allmänna bestämmelser för anskaffning av varor som skall levereras som livsmedelsbistånd från gemenskapen i enlighet med rådets förordning (EG) nr 1292/96 ([2]). Det är nödvändigt att ange tidsfrister och leveransvillkor för att bestämma de därav följande kostnaderna.

För att säkerställa att leveranserna genomförs bör anbudsgivare ha möjlighet att framskaffa antingen gröna delade ärter eller gula delade ärter.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Delade ärter skall framskaffas inom gemenskapen som livsmedelsbistånd för leverans till de mottagare som är förtecknade i bilagan i enlighet med förordning (EG) nr 2519/97 och enligt de villkor som anges i bilagan.

Anbud skall omfatta antingen gröna delade ärter eller gula delade ärter. Anbud som inte innehåller uppgift om vilken typ av ärter som avses skall avvisas.

Anbudsgivare skall anses ha kännedom om och ha accepterat alla tillämpliga allmänna och särskilda villkor. Alla andra villkor eller förbehåll i hans anbud skall anses som oskrivna.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 8 juni 1998.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

([1]) EGT L 166, 5.7.1996, s. 1.
([2]) EGT L 346, 17.12.1997, s. 23.

BILAGA

PARTI A

1. **Aktion nr:** 161/97
2. **Mottagare** (2): WFP (World Food Programme), via Cristoforo Colombo 426, I-00145 Roma; tfn: (39-6) 6513 2988; fax: 6513 2844/3; telex: 626675 WFP I
3. **Mottagarens representant:** uppges av mottagaren
4. **Bestämmelseland:** Etiopien
5. **Vara som skall framskaffas** (8): delade ärter
6. **Total kvantiet (ton netto)**: 684
7. **Antal partier:** 1
8. **Varans egenskaper och kvalitet** (3) (4) (7): —
9. **Emballage** (5): Se EGT C 267, 13.9.1996, s. 1 [4.0 A 1.c, 2. c och B. 4]
10. **Ettikettering eller märkning** (6): Se EGT C 114, 29.4.1991, s. 1 [II. A. 3]
    — språk att använda vid märkning: engelska
    — tilläggsmärkning: —
11. **Framskaffningsmetod:** Produkten måste härröra från gemenskapen
12. **Fastställt leveransstadium:** Fritt utskeppningshamnen
13. **Alternativt leveransstadium:** —
14. a) **Utskeppningshamn:** —
    b) **Lastningsadress:** —
15. **Lossningshamn:** —
16. **Bestämmelseort:**
    — hamn eller transitlager: —
    — transportväg över land: —
17. **Leveranstid (intervall eller sista dag) för det fastställda leveransstadiet:**
    — första leveranstid: 3 – 23.8.1998
    — andra leveranstid: 17.8 – 6.9.1998
18. **Leveranstid (intervall eller sista dag) för det alternativa leveransstadiet**
    — första leveranstid: —
    — andra leveranstid: —
19. **Frist för ingivande av anbud (kl. 12.00 belgisk tid):**
    — första leveranstid: 23.6.1998
    — andra leveranstid: 7.7.1998
20. **Anbudsgarantins belopp:** 5 ecu/ton
21. **Adress för inlämnande av anbud och anbudsgaranti** (1):
    Bureau de l'aide alimentaire
    Att Mr T. Vestergaard
    Bâtiment Loi 130, bureau 7/46
    Rue de la Loi/Wetstraat 200
    B-1049 Bryssel
    tlx: 25670 AGREC B; fax: (32-2) 296 70 03/296 70 04 (enbart)
22. **Exportbidrag:** —

PARTI B

1. **Aktion nr:** 708/96

2. **Mottagare** (2): Euronaid, PO Box 12, NL-2501 CA Den Haag, Nederland tfn: (31-70) 3305 757; fax: 364 17 01; telex: 30960 EURON NL

3. **Mottagarens representant:** uppges av mottagaren

4. **Bestämmelseland:** Rwanda

5. **Vara som skall framskaffas** (8): delade ärter

6. **Total kvantitet (ton netto):** 1 377

7. **Antal partier:** 1

8. **Varans egenskaper och kvalitet** (3) (4) (7): —

9. **Emballage** (5) (9): Se EGT C 267, 13.9.1996, s. 1 (4.0 A 1.c, 2 c och B.4)

10. **Etikettering eller märkning** (6): Se EGT C 114, 29.4.1991, s. 1 (II. A. 3)
— språk att använda vid märkning: franska
— tilläggsmärkning: —

11. **Framskaffningsmetod:** Gemenskapens marknad
Produkten måste härröra från gemenskapen

12. **Fastställt leveransstadium:** Fritt utskeppningshamnen

13. **Alternativt leveransstadium:** —

14. a) **Utskeppningshamn:** —
b) **Lastningsadress:** —

15. **Lossningshamn:** —

16. **Bestämmelseort:**
— hamn eller transitlager: —
— transportväg över land: —

17. **Leveranstid (Intervall eller sista dag) för det fastställda leveransstadiet:**
— första leveranstid: 27.7 – 16.8.1998
— andra leveranstid: 10 – 30.8.1998

18. **Leveranstid (intervall eller sista dag) för det alternativa leveransstadiet:**
— första leveranstid: —
— andra leveranstid: —

19. **Frist för ingivande av anbud (kl. 12.00 belgisk tid)**:
— första leveranstid: 23.6.1998
— andra leveranstid: 7.7.1998

20. **Anbudsgarantins belopp:** 5 ecu/ton

21. **Adress för inlämnande av anbud och anbudsgaranti** (1):
Bureau de l'aide alimentaire
Att. Mr T. Vestergaard
Bâtiment Loi 130, bureau 7/46
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bryssel
tlx: 25670 AGREC B; fax: (32-2) 296 70 03/296 70 04 (enbart)

22. **Exportbidrag :** —

Fotnoter:

(1) Ytterligare upplysningar: André Debongnie (tel.: (32 2) 295 14 65).
TorbenVestergaard (tel.: (32 2) 299 30 50).

(2) Leverantören skall så snart som möjligt vända sig till mottagaren för att fastställa vilka fraktdokument som krävs.

(3) Leverantören skall till mottagaren överlämna ett intyg från ett officiellt organ som visar att de tillämpliga normerna för radioaktiv strålning i den berörda medlemsstaten inte har överskridits för den produkt som skall levereras. Radioaktivitetsintyget skall innehålla uppgift om halterna cesium-134 och -137 samt halten jod-131.

(4) Leverantören skall till mottagaren eller dennes representant överlämna följande dokument vid leveransen:

— Sundhetscertifikat för växter

(5) Med hänsyn till eventuell omlastning i andra säckar skall den leverantör som tilldelats kontrakt leverera 2 % tomma extrasäckar av samma kvalitet som de säckar som innehåller varorna, med ett stort "R" tillagt efter påskriften.

(6) Trots punkt II.A.3 c i EGT C 114 skall påskriften lyda "Europeiska gemenskapen" och i punkt II.A.3 b skall påskriften lyda "pois cassés".

(7) Anbud som inte innehåller uppgift om vilken typ av ärter som avses skall avvisas.

(8) Gula eller gröna ärter *(Pisum sativum)* från den senaste skörden avsedda för livsmedel. Ärterna skall inte vara artificiellt färgade. De delade ärterna skall vara ångbehandlade i minst två minuter eller desinficerade genom rökning (*) samt uppfylla följande krav:

— Fukt: högst 15 %.
— Orenheter: högst 0,1 %.
— Sönderslagna delar: högst 10 % (med sönderslagna delar förstås delar av ärter som rinner igenom en sikt med runda hål med en diameter på 5 millimeter).
— Procentandel av andra eller avvikande färg: högst 1,5 % (gula ärter), högst 15 % (gröna ärter)
— Koktid: högst 45 minuter (efter blötläggning 12 timmar).

(9) Frakten skall ske i 20-fotscontainrar enligt FCL/FCL-villkoren (varje container skall innehålla 18 ton netto).

Leverantören skall bära kostnaden för containrarna fram till att containrarna staplas i containerterminalen i utskeppningshamnen. Mottagaren skall bära alla ytterligare lastningskostnader, inklusive kostnaden för att flytta containrarna från container-terminalen.

Leverantören som tilldelats kontrakt skall till speditören lämna en fullständig packlista för varje container, med uppgift om det antal som omfattas av varje aktionsnummer enligt vad som anges i anbudsinfordran.

Leverantören som tilldelats kontrakt skall försegla varje container med en numrerad försegling (ONE-SEAL, SYSKO, Locktainer 180 eller liknande förseglingar med hög säkerhet) och mottagarens representant skall informeras om detta nummer.

(*) Den anbudsgivare som tilldelats kontrakt skall till mottagaren eller dennes representant överlämna intyg om desinfektion genom rökning.

II

(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT
av den 15 juli 1997
om statligt stöd beviljat Grupo de Empresas Álvarez (GEA)

[delgivet med nr K(1997) 2615]

(Endast den spanska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(98/364/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 93.2 första stycket i detta,

med beaktande av Avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, särskilt artikel 62.1 a i detta,

efter att berörda parter, i enlighet med artikel 93 i fördraget, fått tillfälle att inkomma med synpunkter, och

med beaktande av följande:

I

Den 15 november 1995 beslutade kommissionen att inleda förfarandet enligt artikel 93.2, med hänvisning till ett stöd som beviljats Grupo de Empresas Álvarez (nedan kallad GEA). GEA är ett företag som tillverkar och säljer serviser av porslin, keramik och glas och även tillverkar flaskor. GEA har varit en av de viktigaste tillverkarna inom branschen i Spanien. Under de senaste fem åren har företagets marknadsandel i Spanien varit i genomsnitt 11,6 % och inom den gemensamma marknaden 0,64 %. GEA har 1 029 anställda. Företagets årsomsättning var åren 1995 och 1996 cirka 2 500 miljoner pesetas. Företaget är beläget i Vigo, i provinsen Pontevedra i den autonoma spanska regionen Galicien, där de dominerande ekonomiska sektorerna är varvsindustri, fiske och biltillverkning. På grund av de problem som dessa sektorer konfronteras med har regionen drabbats av en svår ekonomisk kris och allvarlig brist på sysselsättning. Regionen är ett mål 1-område och är därför berättigad till regionalstöd enligt artikel 92.3 a. GEA är den näst största arbetsgivaren i regionen, efter Citroën.

Till juni 1991 ägdes GEA av det offentliga spanska holdingbolaget INI, som vid denna tidpunkt beslutade att privatisera GEA. Före privatiseringen krävdes dock en sanering av GEA eftersom GEA hade gått med betydande förluster under de senaste åren. Därför beviljade INI företaget ett stöd motsvarande 24 miljoner ecu avsett att eliminera företagets skulder. Även om stödet inte hade anmälts till kommissionen godkände kommissionen detta år 1992 (stöd NN 15/92, dok. SEK(92)1655). Godkännandet motiverades med att produktionskapaciteten minskades markant, att GEA skildes från INI och det faktum att företaget var beläget i ett område som kan omfattas av undantaget i artikel 92.3 a.

Efter detta godkännande, som inte hade förenats med något som helst villkor, beviljad INI GEA ett tilläggsstöd som varken anmäldes till eller godkändes av kommissionen. Detta stöd inbegrep en garanti som beviljades 1992 och som vid den tiden var förknippad med en potentiell risk på 1 620 miljoner pesetas, och ett direkt stöd på 983 miljoner pesetas som beviljades 1994 och som betalades i avsikt att avveckla den tidigare garantin. Dessutom fick kommissionen information om att Galiciens

regionala myndigheter hade för avsikt att bevilja en ny garanti på 2 500 miljoner pesetas.

Kommissionen hyste allvarliga tvivel om att stödet, som otvivelaktigt omfattades av artikel 92.1, skulle kunna omfattas av undantagen i artikel 92.3 och beslutade därför att inleda förfarandet enligt artikel 93.2 beträffande

— garantin på 1 620 miljoner pesetas som beviljades 1992,

— stödet på 983 miljoner pesetas som beviljades 1994,

— den nya garanti på 2 500 miljoner pesetas som Galiciens regionala ledning avsåg att bevilja.

II

Genom en skrivelse av den 26 januari 1997 svarade de spanska myndigheterna på kommissionens beslut att inleda förfarandet enligt artikel 93.2. Enligt de spanska myndigheterna utgjorde varken den garanti som beviljades 1992 eller det stöd som betalades 1994 sådana stöd som avses i artikel 92.1 i fördraget eller i artikel 61 i EES-avtalet. I båda fallen hade INI agerat på samma sätt som en privat investerare i en normal marknadsekonomi. År 1992 var risken för att företaget skulle göra konkurs mycket liten och garantin hade bara bidragit till att hjälpa företagets omstruktureringsprocess genom finansiering av investeringen. Beträffande betalningen år 1994 medgav de spanska myndigheterna att företaget efter privatiseringen år 1992 hade drabbats av en allvarlig ekonomisk kris och att denna situation ytterligare hade förvärrats 1994, då alla försök att återställa lönsamheten hade misslyckats. Redan vid denna tidpunkt hade vissa åtgärder vidtagits för omstrukturering av företaget, t.ex. en inledande och mjuk minskning av arbetsstyrkan och produktionskapaciteten. Avsikten med betalningen på 983 miljoner pesetas var att stödja dessa första ansträngningar. Eftersom dessa inte ledde till önskat resultat planerade man att göra upp en omstruktureringsplan med drastiska åtgärder avsedda att återställa företagets lönsamhet. Denna plan skulle sedan, omedelbart efter att den färdigställts, presenteras för kommissionen för vidare bedömning. De spanska myndigheterna ansåg dock att betalningen på 983 miljoner pesetas var ett fördelaktigt avtal för INI eftersom det befriade INI från varje skyldighet till eventuell betalning av de 1 620 miljonerna pesetas i anslutning till garantin.

Vad beträffar garantin på 2 500 miljoner pesetas betonade de spanska myndigheterna att ett eventuellt godkännande av garantin inte kunde uteslutas men att garantin ännu inte beviljats, och för den händelse den regionala ledningen skulle besluta om ett beviljande skulle de spanska myndigheterna anmäla detta till kommissionen.

III

Genom en skrivelse av den 30 juli 1996 delgav kommissionen de spanska myndigheterna synpunkterna från andra berörda parter (fyra spanska konkurrentföretag till GEA och samordningsbyrån för den europeiska keramikindustrin) som kommissionen hade mottagit på grundval av offentliggörandet av beslutet att inleda förfarandet enligt artikel 93.2 ([1]).

Alla parter ansåg att det stöd som beviljats GEA hade lett till en betydande snedvridning av konkurrensen, eftersom stödet hade gett företaget möjlighet att under en lång period bjuda ut sina produkter till onaturligt låga priser. De övriga parterna kunde inte konkurrera med dessa priser eftersom de inte hade erhållit något som helst statligt stöd. Som stöd för dessa argument bifogade en av konkurrenterna annonser där butikskedjor bjöd ut av GEA tillverkade produkter till ett mycket lågt pris.

En av konkurrenterna hänvisade dessutom till att GEA under tiden hade fått ett tilläggsstöd i form av garantier för att täcka lån till ett värde av 1 000 miljoner pesetas. Kommissionen hade inte underrättats om dessa garantier, som borde ha inbegripits i de stöd som utgjorde grund för att inleda förfarandet.

IV

Genom skrivelser av den 15 oktober 1996 och den 24 oktober 1996 svarade de spanska myndigheterna på synpunkterna från de övriga berörda parterna. I dessa svar bekräftade de spanska myndigheterna att Galiciens regionala myndigheter i april hade beviljat ett undsättningsstöd i form av garantier för att täcka krediter till ett värde av cirka 700 miljoner pesetas, i avsikt att hålla företaget flytande i avvaktan på kommissionens slutliga beslut. Dessutom beviljades ett annat belopp på 350 miljoner pesetas i form av garantier för att täcka utestående löneutbetalningar. Garantiernas giltighet fastställdes ursprungligen till sex månader och senare förlängdes tidsfristen till juni 1997, på grund av att kommissionen slutliga beslut dröjde. Detta stöd hade dock inga som helst återverkningar på marknaden eftersom det enbart hade fungerat som garanti för de krediter som behövdes för att täcka företagets driftskostnader. Enligt de spanska myndigheterna grundade sig detta stöd på de regionala myndigheternas dekret nr 309/1995 av den 23 november om främjandet av den ekonomiska utvecklingen och företagsverksamheten i den autonoma regionen Galicien. Kommissionen underrättades om dekretet och godkände detta (statligt stöd N 21/1995, kommissionens beslut av den 31 december 1995). Som villkor för godkännandet krävde kommissionen dock att den skulle få separat anmälan om alla stöd som beviljas företag som på grund av sin storlek — vilket var fallet i fråga om GEA — inte kan anses vara små eller medelstora företag.

([1]) EGT C 144, 16.5.1996, s. 3.

De spanska myndigheterna upprepade att varken garantin från INI år 1992 eller stödet år 1994 skall uppfattas som stöd enligt artikel 92.1 i fördraget, eftersom INI hade fungerat på samma sätt som en privat investerare skulle ha gjort. De spanska myndigheterna konstaterade också att den garanti på 2 500 miljoner pesetas som kommissionen hade inbegripit i förfarandet ännu inte hade beviljats.

Vad beträffar den påstådda prisdumpningspolitiken från GEA:s sida konstaterade de spanska myndigheterna att detta företag alltid säljer sina produkter till priser som står i förhållande till kostnaderna. Som stöd för sin argumentering bifogade de spanska myndigheterna kopior av fakturor av vilka det framgick att de priser som GEA hade begärt av kunderna var högre än butikskedjornas priser. Enligt de spanska myndigheterna kunde butikskedjornas mycket låga priser för GEA-produkter ses som kampanjpriser för att locka kunder. Enligt de spanska myndigheterna utgjorde dessa erbjudanden inte något som helst bevis för att GEA skulle tillämpa en prisdumpningspolitik.

V

Under tiden hölls flera sammanträden mellan kommissionen och de spanska myndigheterna, vilka presenterade nya uppgifter om GEA:s finansiella situation. Den huvudsakliga avsikten var att informera kommissionen om GEA:s svåra ekonomiska läge och om de planer som Galiciens regionala ledning hade för att återställa företagets lönsamhet. Detta skulle göras genom att verkställa den tidigare annonserade omstruktureringsplanen som hade utarbetats i början av 1996 efter de första fruktlösa försöken att återställa företagets lönsamhet. Planen hade remitterats till kommissionen i augusti och kompletterats i november 1996 och i februari 1997.

Enligt den dokumentation som tillhandahölls av de spanska myndigheterna gick GEA med betydande förlust efter privatiseringen 1991. Företagets totala skuld uppgick i november 1996 till 14 000 miljoner pesetas samtidigt som företagets egna tillgångar var uttömda. De spanska myndigheterna underströk att de regionala myndigheterna, väl medvetna om situationen men pressade av den dramatiska sysselsättningssituationen i Vigo och av andra sociala aspekter, hade sett sig nödsakade att hålla företaget verksamt, eftersom GEA var den näst största arbetsgivaren i regionen, efter Citroën.

Den omstruktureringsplan som tillställdes kommissionen innehöll förslag till sanering av GEA och återställning av lönsamheten i framtiden. Den nya planen innehöll en serie drastiska åtgärder för att nå detta mål eftersom de tidigare mjuka försöken att säkerställa företagets lönsamhet, i anslutning till vilka det förekom en betalning på 983 miljoner pesetas 1994, hade misslyckats. Åtgärderna kan sammanfattas på följande sätt:

1. Stängning av två av de sex nuvarande fabrikerna. Försäljning av den vinstgivande glastillverkningsfabriken. De tre återstående fabrikerna skall göras sinsemellan oberoende.

2. Betydande minskning av skulden och anskaffning av medel:

   a) Minskning av skulden som för närvarande uppgår till 14 000 miljoner pesetas, av vilka 7 000 miljoner är offentlig skuld, genom ett förfarande för betalningsinställelse där privata och offentliga kreditgivare efterskänker 50 % av sina krediter (de spanska myndigheterna har överlämnat en rapport som utarbetats av en oberoende advokat i vilken det bekräftas att det i Spanien är vanligt att man i liknande fall gör ett avstående av denna omfattning).

   b) Flyttning av de två kvarvarande fabrikerna som ligger inom stadsområdet till områden utanför centrala Vigo. Företagets anläggningar i staden kommer att säljas till ett pris som uppskattas till 5 000 miljoner pesetas (i de värderingar som tillhandahållits kommissionen och som utarbetats av två skilda och oberoende konsulter nämndes t.o.m. värden på 5 900 miljoner pesetas). Förhandlingar har redan inletts om försäljning av tomterna.

   c) Försäljning av den vinstgivande fabriken för 1 000 miljoner pesetas.

3. Drastiska nedskärningar enligt följande:

   a) Minskning av arbetsstyrkan med 43 %, från 1 029 till 587 arbetstagare, genom vilket lönekostnadernas andel av försäljningen kan sänkas från 93 % under 1995 till 40 – 45 % under 1997 och 1998.

   b) Minskning av produktionskapaciteten med 32 %, från 23,7 miljoner enheter till 16,1 miljoner enheter.

   c) Upprättandet av en central förvaltning för de tre återstående företagen i avsikt att sänka kostnaderna för affärsverksamheten och förvaltningen.

   d) Ytterligare sänkning av kostnaderna genom byte av energikälla (tillverkningen av porslin är mycket energikrävande); från och med 1997 kan man i Vigo övergå från elektricitet till naturgas.

Enligt planen skall man genom dessa åtgärder få gruppens kostnader och intäkter i balans mellan 1997 och 1998, och under de efterföljande räkenskapsåren skall det bli ett överskott. Det förväntade resultatet för åren 1998 och 1999 är 91 miljoner pesetas respektive 200 miljoner pesetas. Enligt planen förväntas en försäljningsvolym som är lika stor som under de tidigare, dåliga åren (12 miljoner enheter i stället för 16 miljoner enheter under de bättre åren) och en konstant affärsomsättning på i genomsnitt 2 500 miljoner pesetas. De totala omstruktureringskostnaderna uppgår till 3 500 miljoner pesetas. I dessa kostnader ingår betalningen av ersättningar, sociala tilläggskostnader till följd av uppsägningarna och kostnaden för att flytta av de två fabrikerna till områden utanför Vigo. I och med att medel anskaffas genom försäljning av GEA:s anläggningar i Vigo och delar av skulderna efterskänks kommer företaget att få möjlighet att finansiera alla omstruktureringskostnader med egna medel.

Genom en skrivelse av den 13 mars 1997 underrättade de spanska myndigheterna kommissionen om att GEA förhandlar om flera avtal med åtta viktiga kunder (vars namn hålls konfidentiella) vilket garanterar beställningar på lång sikt under en period av minst tre år till ett totalvärde på cirka 3 500 miljoner pesetas. Genom samma skrivelse underrättades kommissionen om att GEA var på väg att säljas till en stor privat porslinsfabrik, vilket är ett tecken på att den privata marknaden har tilltro till företagets framtid. Alla dessa uppgifter ger anledning att tro att GEA:s omstruktureringsplan och dess mål i fråga om försäljning och affärsomsättning är realistiska.

Genom en skrivelse av den 25 april 1997 underrättades kommissionen om att företaget hade avstått från en garanti på 2 500 miljoner pesetas från Galiciens regionala ledning, en garanti som omfattades av det förfarande som inletts enligt artikel 93.2. Detta visade att de privata banker som kunde bevilja GEA nya lån hade tilltro till företagets förmåga att genomföra omstruktureringen med gott resultat och återställa lönsamheten. Genom samma skrivelse underrättades kommissionen om att Galiciens regionala myndigheter hade gett ett löfte om att separat anmäla alla stöd som GEA beviljas i framtiden, även när det gäller stöd som ingår i en allmän och tidigare godkänd stödordning.

De spanska myndigheterna underrättade slutligen genom en skrivelse av den 22 maj 1997 kommissionen om att de regionala myndigheterna hade utökat sitt löfte enligt skrivelsen av den 25 april 1997 och att de i framtiden avstår från att bevilja GEA något som helst nytt ekonomiskt stöd.

VI

Det förfarande som hade inletts enligt artikel 93.2 bekräftade kommissionens ursprungliga uppfattning om att den garanti på 1 620 miljoner pesetas som beviljades GEA år 1992 och det stöd på 983 miljoner pesetas som år 1994 gav företaget möjlighet att lösgöra sig från denna garanti, utgör stöd som kan snedvrida eller hota snedvrida konkurrensen enligt artikel 92.1 i fördraget och artikel 61.1 i EES-avtalet. Ingen privat investerare skulle ha beviljat en garanti till ett förlustdrabbat företag som GEA utan någon säkerhet, såsom INI gjorde 1992. Det är dessutom mycket osannolikt att ett privat företag som nyss gjort sig av med ett förlustdrabbat företag på nytt skulle investera i samma företag.

Vid förfarandet framkom även att garantin och betalningen av stödet var nära förknippade med varandra, eftersom betalningen gav INI möjlighet att lösgöra sig från det ansvar INI åtog sig 1992 genom garantin, dvs. risken att tvingas betala 1 620 miljoner pesetas. Ur ekonomisk synvinkel måste detta sätt att agera anses vara ett isolerat fenomen, och man kan inte förneka att vilken som helst privat investerare i samma situation skulle ha betalat 983 miljoner pesetas, eftersom detta belopp bara representerade 60 % av den risk som INI tog genom att bevilja garantin. Det faktiska stödbeloppet för garantin som GEA beviljades 1992 reduceras alltså till beloppet 983 miljoner pesetas som faktiskt betalades av garanten.

Det finns också anledning att ta hänsyn till att den garanti på 2 500 miljoner pesetas som Galiciens regionala ledning var beredd att tillhandahålla och som inbegreps i det förfarande som kommissionen hade inlett, inte längre skall medräknas eftersom den inte kommer att lämnas.

Stödet skulle kunna snedvrida konkurrensen och påverka handeln mellan medlemsstaterna. Inom sektorn för hushållsporslin förekommer en betydande handel med produkter mellan Spanien och de övriga medlemsstaterna. Enligt information från Eurostat exporterade Spanien 7 272 ton hushållsporslin till andra medlemsstater 1993 till ett värde av 24,5 miljoner ecu, och importerade 5 813 ton till ett värde av 27,5 miljoner ecu. År 1994 exporterade Spanien 7 917 ton till ett värde av 29 miljoner ecu och importerade 6 577 ton till ett värde av 28,5 miljoner ecu. Mellan januari och oktober 1995 exporterade Spanien 8 546 ton hushållsporslin till ett värde av 32,6 miljoner ecu, och importerade mellan januari och september samma år 7 844 ton till ett värde av 43,3 miljoner ecu. Spaniens marknadsandel av gemenskapens interna handel inom hushållsporslinssektorn är cirka 3 %. Trots att GEA inte är en av de största tillverkarna av hushållsporslin inom gemenskapen så deltar företaget i denna marknad. Därför kan alla stöd som beviljas GEA förbättra företagets ställning inom den gemensamma marknaden till skada för andra konkurrenter som inte får något statligt stöd.

Eftersom stödet inte ingick i en tidigare godkänd stödordning, måste det enligt artikel 93.2 i fördraget anmälas särskilt. Spanien rättade sig inte efter detta krav. Formellt sett var stödet därför olagligt.

Beträffande frågan om huruvida stödet kan inräknas bland undantagen i artikel 92.2 och 92.3 i fördraget måste konstateras att undantagen enligt dessa artiklar inte kan tillämpas i detta fall när man beaktar stödets karaktär och det faktum att stödet inte heller uppfyller villkoren för att omfattas av dessa undantag.

Beträffande undantaget i artikel 92.3 a i fördraget kan konstateras att GEA onekligen är beläget i en region som lider av allvarlig brist på sysselsättning och där levnadsstandarden är onormalt låg. Stöd som är avsedda att gynna utvecklingen i denna typ av regioner kan anses vara förenliga med den gemensamma marknaden i enlighet med artikel 92.3 a. I detta fall kunde stödet dock inte anses bidra till att gynna regionens ekonomiska utveckling, eftersom stödet inte hjälpte investeringar och

skapandet av arbetstillfällen utan i stället stöttade fruktlösa försök att hålla företaget verksamt utan nya omstruktureringsåtgärder.

Dock kan man på grundval av undantaget enligt artikel 92.3 c i fördraget anse stödet vara förenligt med den gemensamma marknaden eftersom det följer gemenskapens rambestämmelser om statligt undsättnings- och omstruktureringsstöd till företag i svårigheter ([1]).

Det stöd som har beviljats GEA saknar direkt anknytning till den nu presenterade omstruktureringsplanen. Det är dock viktigt att komma ihåg att ansträngningarna för att återställa företagets lönsamhet inleddes omedelbart efter privatiseringen och kommissionens efterföljande godkännande av denna 1992, och att den drastiska plan som nu föreslås bara är en följd av att de tidigare mjuka åtgärderna inte fick förväntad framgång. Därför måste stödet ses i ett sammanhang där den nu presenterade planen är ett slutligt försök och den mest ambitiösa ansträngningen för att återställa företagets lönsamhet. Det är också viktigt att minnas att den nu föreslagna omstruktureringen genomförs utan något senare ingrepp från offentligt håll.

Den nya omstruktureringsplanen föreslår drastiska nedskärningar av kostnaderna. Dessutom skall enligt planen en betydande kapacitetsminskning genomföras. Denna minskning är i detta fall nödvändig enligt punkt 3.2.2 ii i rambestämmelserna, eftersom marknaden för hushållsporslin lider av ett kapacitetsöverskott till följd av en betydande minskning av konsumtionen 1992 och 1993 och den ökade penetrationen av importgods (Panorama of EU-industry 1997, punkt 9.20). Den mest betydande kostnadsbesparingen erhålls genom att minska personalstyrkan med 43 %, från 1 029 till 587 arbetstagare. Personalkostnadernas andel av företagets totala försäljning minskar på så sätt till en skälig nivå på 45 %. Produktionskapaciteten reduceras med 32 %, från 23,7 miljoner enheter till 16,1 miljoner enheter. Företaget hänvisar också till möjligheten att minska strukturella kostnader såsom energikostnaderna. På så sätt kan företagets lönsamhet återställas i enlighet med det som förutsätts i punkt 3.2.2.I i gemenskapens rambestämmelser angående statligt undsättnings- och omstruktureringsstöd till företag i svårigheter, dvs. huvudsakligen genom företagets egna ansträngningar och interna åtgärder i stället för genom yttre faktorer såsom höjning av priserna och efterfrågan, faktorer som företaget inte kan påverka.

Kostnadsminskningarna i kombination med minskningen av produktionsvolymen ger företaget möjlighet att återställa sin lönsamhet. Planens uppskattningar om den framtida affärsomsättningen grundar sig på medelomsättningen under tidigare år och bör därför vara realistiska. Det faktum att GEA för närvarande förhandlar om betydande avtal bekräftar denna hypotes. De uppskattade prishöjningarna inbegriper endast de normala inflationsfaktorerna. Likaså verkar prognoserna för minskning av skulden och anskaffandet av medel realistiska, även om de grundar sig på yttre faktorer som företaget inte kan kontrollera. Vad beträffar minskning av skulderna genom avstående har de spanska myndigheterna lagt fram bevis för att kreditgivarna i liknande fall har efterskänkt upp till 50 % av krediterna. Oberoende konsulter gjorde och bekräftade värderingen av tomtmarken och den vinstgivande fabriken. Det bör dock konstateras att både avståendet från fordringarna och den försäljning av tomtmark som för närvarande är under förhandling är nödvändiga villkor för att omstruktureringen skall ha framgång.

Ett annat obestridligt bevis på att företaget kan återställa sin lönsamhet är att det har avböjt den nya garantin på 2 500 miljoner pesetas och att företaget kan finansiera omstruktureringen med egna medel som erhålls genom försäljningen av tomtmark och genom förfarandet för betalningsinställelse. Samtidigt visar ståendet från garantin att de banker som skulle behöva förse GEA med nya lån under omstruktureringsprocessen har förtroende för de åtgärder som företaget kommer att genomföra. Denna uppfattning bekräftas av det faktum att ett nytt privat företag är redo att axla förvaltningen av GEA och att acceptera den medföljande företagsrisken.

Vad beträffar förhållandet mellan stödet och investerarens ekonomiska bidrag måste konstateras att det har förekommit och kommer att förekomma ett betydande ekonomiskt tillskott från företaget, genom dess egna medel. Omstruktureringens omedelbara kostnader uppskattas till 3 500 miljoner pesetas, som täcks helt av företagets egna ekonomiska medel. Dessa erhålls genom verkställandet av omstruktureringsplanen som innehåller anskaffning av medel (förfarande för betalningsinställelse som omvandlas till en betydande minskning av företagets skulder, försäljning av företagets tomtmark i Vigo och den vinstgivande fabriken). Jämfört med detta ekonomiska tillskott och alla de finansiella ansträngningar som företaget måste göra, kan stödet på 983 miljoner pesetas anses vara lågt.

Det är dessutom viktigt att beakta de sociala återverkningarna och det faktum att GEA är ett av de viktigaste företagen som skapar sysselsättning i en drabbad region enligt artikel 92.3 a. GEA är den näst största arbetsgivaren inom industrin i regionen, efter Citroën. Om företaget försvinner skulle detta samtidigt föra med sig att viktiga industriella verksamheter i regionen försvann och ge upphov till en kedjereaktion, eftersom många av GEA:s underleverantörer utan tvivel också skulle tvingas sluta. Den omständighet att 500 industrianställda (av ursprungligen 1 029) får behålla sin arbetsplats och sin köpkraft utan att detta förutsätter framtida statligt stöd (de spanska myndigheterna har officiellt bekräftat att staten inte kommer att bevilja GEA mer stöd) och att företaget

([1]) EGT C 368, 23.12.1994, s. 12.

fortsättningsvis kan anlita sina underleverantörer, som på så sätt även kan behålla sin köpkraft, är något som kommissionen måste beakta vid analysen av vilka följder bibehållandet av ett företag såsom GEA har för den ekonomiska utvecklingen i en region som Vigo som omfattas av artikel 92.3 a.

Det är vidare viktigt att minnas att kommissionen säkert inte skulle motsätta sig beviljandet av ett nytt stöd till den investerare som tar över företagets tillgångar om GEA gör konkurs, förutsatt att det nya stödet omfattas av tidigare godkända stödordningar och att stödbeloppet inte överskrider de maximigränser som godkänts för Vigoregionen som omfattas av artikel 92.3 a. I ett sådant fall kan den nya investerare som tar över GEA få upp till 60 % regionalstöd för investeringen. De regionala myndigheterna anser att ett sådant förfarande inte kan tillämpas i det berörda fallet, inte bara på grund av politiska och sociala orsaker, utan också eftersom företaget under tiden mister sina kunder och med dem alla möjligheter att återställa lönsamheten. Stödet, som slutligen uppgick till 983 miljoner pesetas, representerade dock bara 30 % av de totala omstruktureringskostnaderna på 3 500 miljoner pesetas. Denna stödnivå är därför mycket lägre än den nivå som skulle beviljas i fråga om en ny investering, och de sociala återverkningarna är mycket lindrigare.

Det finns också skäl att minnas att GEA:s marknadsandel är relativt liten. På den spanska marknaden har GEA haft en andel på i genomsnitt 11,6 % under de senaste fem åren och på gemenskapsmarknaden har andelen nått upp till 0,64 % under samma period. Man kan alltså inte säga att stödåtgärderna till förmån för GEA skulle ha stor återverkan inom den gemensamma marknaden.

Likaså måste man beakta att de spanska myndigheterna bekräftade att de regionala myndigheterna hade tagit tillbaka erbjudandet om garantin på 2 500 miljoner pesetas och att de regionala myndigheterna, efter sitt löfte i april 1997 om att särskilt anmäla varje stöd som i framtiden beviljas GEA, officiellt bekräftade genom en skrivelse av den 22 maj 1997 att de inte kommer att bevilja företaget något som helst nytt statligt finansieringsstöd. Genom detta garanteras att GEA måste agera på marknaden på samma sätt som vilket som helst privat företag. Man kan därför utesluta framtida snedvridningar av konkurrensen genom ingrepp som finansierats med offentliga medel.

VII

Det undsättningsstöd i form av garantier för att täcka krediter till ett värde av 700 miljoner pesetas och lönekostnader till ett värde av 350 miljoner pesetas, vilket beviljades 1995 i väntan på att förfarandet som hade inletts enligt artikel 93.2 skulle slutföras, utgör också stöd enligt artikel 92.1.

I motsats till de spanska myndigheternas uppfattning borde en separat anmälan ha gjorts angående stödet. Kommissionens beslut om godkännande av dekret 309/95, som utgör den rättsliga grunden för garantierna, fastställde uttryckligen skyldigheten att underrätta separat om undsättningsstöd som beviljats stora företag. Detta krav förekom även i artikel 8.5 i dekretet.

Trots att stödet formellt sett är illegalt, kan det godkännas vad innehållet beträffar, eftersom det har hjälpt företaget att upprätthålla sin verksamhet i väntan på att kommissionen fattar ett slutligt beslut inom ramen för det förfarande som inletts enligt artikel 93.2. Det finns liknande tidigare fall där kommissionen har godkänt denna typ av undsättningsstöd (t.ex. fallet Nino Textile, stöd nr 540/95, skrivelse SG(93) D/16433, av den 5 oktober 1993) med motiveringen att det berörda företaget inte skulle klara sig ekonomiskt utan statligt stöd och tvingas göra konkurs i väntan på att kommissionen fattar sitt slutliga beslut. Såsom villkor för godkännandet gäller dock att undsättningsstödet måste följa gemenskapens rambestämmelser om statligt undsättnings- och omstruktureringsstöd till företag i svårigheter. I det aktuella fallet uppfylls detta villkor eftersom stödet grundar sig på en tidigare godkänd stödordning som i sin tur följer rambestämmelserna. Garantin skulle ursprungligen gälla i sex månader, enligt vad som krävs i rambestämmelserna. Eftersom kommissionen inte kunde fatta sitt slutgiltiga beslut inom denna tid på grund av omstruktureringsplanens komplexitet och behoven av att komplettera den, förlängde de spanska myndigheterna garantin till juni 1997. Det är också viktigt att komma ihåg att de spanska myndigheterna uttryckligen förband sig att se till att garantin inte fortsätter att gälla efter att kommissionens förfarande har slutförts.

VIII

Med beaktande av att GEA kan återställa sin lönsamhet genom de drastiska omstruktureringsåtgärderna och att företaget är beläget i en region enligt artikel 92.3 a, kan både garantin som beviljades 1992 och som avvecklades med en betalning på 983 miljoner pesetas 1994, och undsättningsstödet på 1 050 miljoner pesetas godkännas med hänvisning till undantaget i artikel 92.3 c, i förening med gemenskapens rambestämmelser om statligt undsättnings- och omstruktureringsstöd till företag i svårigheter. Eftersom GEA har erhållit stöd med anledning av företagets privatisering 1991 måste dock godkännandet åtföljas av strikta villkor. En mycket strikt hållning måste intas i fråga om nya statliga stöd till företaget. Därför kommer de spanska myndigheterna att underrättas om att allt nytt statligt stöd till företaget kommer att anses vara oförenligt med den gemensamma marknaden och i strid med de spanska myndigheternas löfte, och ett sådant nytt stöd påverkar följaktligen det stöd som godkänns genom detta beslut.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Den garanti på 1 620 miljoner pesetas som beviljades 1992 och som år 1994 avvecklades genom en betalning på 983 miljoner pesetas, liksom garantierna på 1 050 miljoner pesetas som de spanska myndigheterna beviljade Grupo de Empresas Álvarez (GEA) år 1996, utgör olagligt stöd enligt artikel 93.3 i EG-fördraget, eftersom de inte anmälts till kommissionen innan de lämnades. Stöden följer dock gemenskapens rambestämmelser om statligt undsättnings- och omstruktureringsstöd till företag i svårigheter och är därför förenliga med den gemensamma marknaden enligt artikel 92.3 c i EG-fördraget och artikel 61.3 c i EES-avtalet, förutsatt att de spanska myndigheterna efterlever sitt löfte avgivet i en skrivelse av den 22 maj 1997 och avstår från att i framtiden bevilja företaget något nytt stöd och fullt ut genomför den godkända omstruktureringsplanen.

Fram till och med den 31 december år 2000 skall de spanska myndigheterna varje halvår förse kommissionen med rapporter om hur genomförandet av omstruktureringsplanen framskrider tillsammans med ekonomiska uppgifter om GEA (affärsplan, resultaträkning) så att kommissionen kan kontrollera om planens uppskattningar håller och om de spanska myndigheterna uppfyller sitt löfte att inte bevilja något ytterligare statligt stöd till företaget. Rapporterna skall framläggas för kommissionen halvårsvis senast i mars och oktober.

Artikel 2

De spanska myndigheterna skall inom två månader från tillkännagivandet av detta beslut informera kommissionen om de åtgärder som har vidtagits för att efterkomma det.

Artikel 3

Detta beslut riktar sig till Konungariket Spanien.

Utfärdat i Bryssel den 15 juli 1997.

På kommissionens vägnar

Emma BONINO

Ledamot av kommissionen

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 1 oktober 1997

om stöd som Frankrike påstått ha beviljat SFMI-Chronopost

[delgivet med nr K(1997) 3146]

(Endast den franska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(98/365/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 93.2 första stycket i detta,

med beaktande av Avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, särskilt artikel 62.1 a i detta,

efter att ha gett berörda parter, i enlighet med ovannämnda artiklar, tillfälle att inkomma med synpunkter, och

med beaktande av följande:

I. ALLMÄN BAKGRUND

A. Historik

I Frankrike är expresspost en verksamhet som är utsatt för fri konkurrens i motsats till normal postbefordran, där La Poste — den franska posten — har monopol.

La Poste utgjorde en integrerad del av den franska statsförvaltningen fram till slutet av 1990. Den 1 januari 1991 blev La Poste i enlighet med lag nr 90-568 av den 2 juli 1990 en självständig offentlig juridisk person, vilket tillät La Poste att verka inom konkurrensutsatta verksamheter vid sidan av sin offentliga verksamhet.

Vid slutet av 1985/början av 1986 överlät La Poste förvaltningen av sin verksamhet inom området expresspost, som dittills hade drivits under namnet Postadex, till ett privaträttsligt dotterbolag — Société française de messagerie internationale (SFMI) — som bildats i detta syfte. SFMI grundades med ett eget kapital på 10 miljoner franska franc, fördelat mellan Sofipost (66 %) — som i sin tur är helägt av La Poste — och TAT Express (34 %) — ett dotterbolag till flygbolaget Transport aérien transrégional (TAT). SFMI skulle tillhandahålla sina tjänster inom området expresspost under namnet EMS/Chronopost.

Post- och teleministeriet fastställde genom anvisningar av den 19 augusti 1986 formerna för hur man skall bedriva och marknadsföra sin tjänsteverksamhet på området expresspost. I dessa anvisningar preciserades att verksamheten skulle bedrivas av SFMI, huvudsakligen med medel från La Poste, kompletterade med medel från TAT. Man fastställde bland annat att La Poste skulle stödja SFMI med logistik och marknadsföring. De kontraktsmässiga relationerna mellan La Poste och SFMI styrs genom avtal. Ett första avtal, som slöts 1986 och som gällde fram till 1992, ersattes av ett andra avtal som trädde i kraft den 1 januari 1993.

Expresspostens verksamhetsstruktur ändrades 1992. Sofipost och TAT skapade ett nytt företag, Chronopost SA (Chronopost), där man ånyo hade andelar på 66 respektive 34 %. Chronopost övertog SFMI:s nationella verksamhet, medan den internationella verksamheten kvarstod i SFMI:s regi. SFMI köptes upp av GDEW France, franskt dotterbolag till det internationella företaget GDEW, vars ägare är det australiska företaget TNT och de tyska, kanadensiska, franska, nederländska och svenska postväsendena. Det bör här påpekas att GDEW är ett samriskföretag med karaktär av koncentration som har godkänts genom kommissionens beslut av den 2 december 1991 ([1]).

Inom ramen för denna nya struktur skulle Chronopost fungera som agent för SFMI (och senare för GDEW) och tillhandahålla tjänster när det gäller den franska hanteringen av internationella försändelser. Chronopost kunde inte heller konkurrera med SFMI, för vilken man var ensam representant fram till den 1 januari 1995. Chronopost åtnjöt fram till denna dag också ensamrätt till La Postes nät. (I detta beslut hänvisas systematiskt till "SFMI-Chronopost", även när det bara rör sig om ett av företagen).

([1]) EGT C 322, 13.12.1991, s. 19.

B. **SFMI-Chronoposts ekonomiska resultat**

När SFMI-Chronopost inledde sin verksamhet 1986 dominerades den franska marknaden för internationell expresspost av företaget DHL, som hade mer än 40 % av marknaden. Den internationella omsättningen för La Postes tjänst Postadex uppgick 1985 till 45 miljoner franska franc (vilket motsvarade ungefär 10 % av marknaden). Sedan SFMI-Chronoposts inträde på marknaden 1986 har den vuxit kontinuerligt (den totala omsättningen har ökat från 500 miljoner franska franc 1986 till 2,7 miljarder franska franc 1996).

SFMI-Chronopost är ett blomstrande företag, som har tagit marknadsandelar och befäst sin position samtidigt som det hela tiden har genererat vinst. Företagets marknadsandel har vuxit från 4 % 1986 till 22 % 1996, och har varje år gett utdelning. Denna lönsamhet har sin förklaring i uppsvinget för den franska marknaden för expresspost, i att SFMI-Chronopost har haft tillgång till moderbolagets nät, i att man har valt en sund affärsstrategi och i stora investeringar på marknadsföringssidan.

Den kan konstateras att SFMI-Chronopost — framför allt under sina första år — lade ut större delen av sin verksamhet på La Poste, vilket begränsade dess rörelsekostnader (och framför allt dess fasta kostnader). Detta förklarar varför företaget grundades med ett mycket begränsat eget kapital (10 miljoner franska franc).

I motsats till sina konkurrenter, som huvudsakligen verkade på den internationella marknaden, beslutade SFMI-Chronopost att verka både på den internationella och på den franska marknaden. Man fick sålunda tillträde till en ny marknad som karaktäriserades av en svag konkurrens, och kunde göra samverkansvinster tack vare en gemensam verksamhet på den internationella och den inhemska marknaden.

EMS/Chronoposts produkt var dessutom enklare än de produkter som erbjöds av konkurrenterna, framför allt av DHL. I motsats till DHL vände sig EMS/Chronopost inte till en fast kundkrets. Egenskaperna hos den produkt som SFMI-Chronopost erbjöd gjorde det därmed möjligt att hålla lägre priser än konkurrenterna. Framför allt hämtade SFMI-Chronopost normalt sina tillfälliga kunders brev och paket på postkontoren, medan konkurrenterna hämtade upp försändelserna hos sina kunder. SFMI-Chronopost ställde i motsats till DHL inte upp några garantier för sina leveranstider. Dess geografiska täckning var också mer begränsad än DHL:s (100 länder mot DHL:s 175 länder år 1988). Dess stödtjänster, framför allt datatjänster för att ständigt kontrollera tillhandahållna tjänster, var också mindre utvecklade än konkurrenternas.

SFMI-Chronopost har blivit allt självständigare gentemot La Poste, och den andel av verksamheten man lagt ut på La Poste har minskat under årens lopp (till exempel från 67 % 1987 till 39 % 1994 i fråga om upphämtning och från 94 % 1987 till 45,8 % 1994 i fråga om distribution). 1996 hade SFMI-Chronopost 1 870 anställda, 32 kontor och 2 postterminaler, 6 terminaler för internationell befordran och 600 fordon. SFMI-Chronopost använde sig av 450 underleverantörer, däribland La Poste.

För sin marknadsföring hade SFMI-Chronopost 95 försäljare år 1996. Bara en fjärdedel av den totala försäljningen skedde med La Poste som mellanhand.

C. **Anmälan och förfarande**

Den 21 december 1990 gjorde Syndicat français de l'Express international (SFEI) — ett konsortium bestående av företag som tillhandahåller tjänster inom området expresspost i konkurrens med SFMI-Chronopost — en anmälan till kommissionen med motiveringen att det stöd i fråga om logistik och försäljning som La Poste ger SFMI-Chronopost skulle utgöra ett statligt stöd i den mening som avses i artiklarna 92 och 93 i fördraget. Detta stöd skulle ha medgett SFMI-Chronopost att hålla avsevärt lägre priser än konkurrenterna. Anmälan åtföljdes av en ekonomisk analys som gjorts av konsultföretaget Braxton på SFEI:s uppdrag. I denna analys gör man en beräkning av det stöd som SFMI-Chronopost skulle ha fått under perioden 1986—1989.

Genom en skrivelse av den 10 mars 1992 informerade kommissionen klaganden att ärendet hade avskrivits. SFEI och vissa av SFMI-Chronoposts konkurrenter överklagade då denna skrivelse till Europeiska gemenskapernas domstol i syfte att få den ogiltigförklarad. Kommissionen återkallade då sin skrivelse för att skaffa fram utförligare information i frågan.

På begäran av kommissionen lämnade Frankrike upplysningar i en skrivelse av den 21 januari 1993, i ett telefax från behöriga myndigheter den 3 maj 1993 och i en skrivelse av den 10 juni 1993.

Den 16 juni 1993 väckte SFEI och fem av de företag som det representerar talan mot bland andra SFMI-Chronopost och La Poste inför handelsdomstolen i Paris. I en andra studie från konsultföretaget Braxton, som bifogades talan, hade man uppdaterat siffrorna från den första studien genom att utsträcka beräkningsperioden för stödet till slutet av 1991.

Den 5 januari 1994 ställde handelsdomstolen i Paris på grundval av artikel 177 i fördraget åtta frågor till EG-domstolen om tolkningen av artiklarna 92 och 93 i fördraget. Kommissionen lade fram sina skriftliga synpunkter på dessa frågor den 6 maj 1994. Den franska regeringen, som hade kungjort sitt ställningstagande i maj 1994, bifogade till sina synpunkter en studie av konsultföretaget Ernst & Young som svar på de två rapporterna från Braxton.

I februari 1996 inledde kommissionen ett förfarande enligt artikel 93.2 i fördraget om bland annat det stöd som La Poste hade gett SFMI-Chronopost under perioden 1986 – 1991 ([2]). Kommissionen hade kommit fram till att man inte kunde utesluta att Frankrike skulle ha beviljat SFMI-Chronopost ett statligt stöd (direkt eller via La Poste som mellanhand).

Framför allt kunde man med tillgänglig information om La Postes tjänster till SFMI-Chronopost konstatera att 1992 var det enda år under vilket de priser som postförvaltningen fakturerat motsvarade dess reella kostnader plus vinstmarginal. Kommissionen hade inte tillräcklig information för att kunna utesluta att SFMI-Chronopost skulle ha fått statligt stöd under räkenskapsåren före och efter 1992.

Kommissionen hade inte heller tillräckligt detaljerad information för att kunna utesluta att grundandet av SFMI-Chronopost på ett eller annat sätt hade inbegripit överföring av resurser från staten.

Det fanns ingen information om i vilken omfattning man tillämpat ett av de villkor som ägarna bakom samriskföretaget GDEW hade åtagit sig att följa i samband med att företaget godkändes. Enligt detta villkor förbinder sig parterna att, i brist på bevis för att man inte gjort några korssubventioner, erbjuda konkurrenterna samma tjänster som man erbjuder samriskföretaget – i enlighet med principen om lika behandling av likvärdiga transaktioner – för att utesluta varje risk att offentliga resurser förs över till en av aktörerna på marknaden för expresspost. Samma synpunkter gäller också för tillhandahållandet av La Postes infrastruktur till andra aktörer än samriskföretaget från och med den 1 januari 1995.

Det fanns inte heller någon information om huruvida man följt den rekommendation som kommissionen hade utfärdat i samband med sitt beslut om La Postes konkurrensutsatta verksamhet ([3]). Kommissionen betonande här att man i La Postes räkenskaper bör påvisa att det inte förekommer några subventioner till verksamheter utanför området samhällstjänster, eftersom sådana subventioner skulle falla under artiklarna 92 och 93 i fördraget. Eftersom man i beslutet i frågan ålade La Poste att på denna punkt varje år lägga fram precisa upplysningar, skulle situationen inom området expresspost vara föremål för en första kontroll på grundval av tillgängliga uppgifter i slutet av 1995.

Kommissionen ansåg att ingen av ovan beskrivna åtgärder, med undantag för bildandet av samriskföretaget GDEW, hade anmälts i enlighet med artikel 93.3 i fördraget. Dessa åtgärder kunde innehålla stöd i den mening som avses i artikel 92.1 i fördraget och artikel 61.1 i EES-avtalet. Dessa stödåtgärder skulle inte kunna omfattas av de undantag som avses i artikel 92.2 och 92.3 i fördraget och artikel 61.2 och 61.3 i EES-avtalet.

Frankrike informerades om att man hade inlett förfarandet genom en skrivelse av den 20 mars 1996.

Domstolen avkunnade sin dom den 11 juli 1996 ([4]). Det förfarande som inletts i handelsdomstolen, som ajournerats i avvaktan på domstolens beslut, återupptogs den 24 september 1996.

Den 30 maj 1996 lade Frankrike för kommissionen fram en skrivelse med sina synpunkter inom ramen för det förfarande som stipuleras av artikel 93.2 i fördraget.

SFEI lade för sin del fram sina synpunkter i augusti 1996 och drog framför allt kommissionens uppmärksamhet till flera nya åtgärder som kunde utgöra statligt stöd till SFMI-Chronopost. Det handlade om att SFMI-Chronopost använde sig av La Postes märkesnamn och framför allt dess fordon som marknadsföringsstöd, SFMI-Chronoposts gynnade tillträde till Radio Frances sändningar, tull- och skatteprivilegier som beviljats SFMI-Chronopost och själva La Poste samt investeringar som La Poste gjort i plattformar för hantering av paketpost. SFEI utvidgade i december 1990 sin talan till dessa nya åtgärder.

Med sina synpunkter bifogade SFEI en ekonomisk studie som gjorts av konsultföretaget Bain & Company (hädanefter kallad "Bain-studien"). Denna studie syftade framför allt till att bedöma det stödbelopp som motsvarades av La Postes stöd till SFMI under perioden 1986-1991. Bain-studien grundades på information i rapporten från Ernst & Young, och dess siffror skulle enligt SFEI vara mer tillförlitliga än siffrorna i de två tidigare rapporterna från Braxton. Dessutom begärde SFEI att kommissionen skulle vidta interimistiska åtgärder i fråga om det förmodade stödet till SFMI-Chronopost. Klaganden upprepade sin begäran om interimsåtgärder i en skrivelse av den 7 november 1996. I två skrivelser av den 22 oktober respektive den 13 november 1996 svarade kommissionen klaganden att man inte avsåg att vidta några sådana åtgärder eftersom man ännu inte kunde avgöra huruvida det handlade om statligt stöd.

([2]) EGT C 206, 17.7.1996, s. 3.
([3]) EGT C 262, 7.10.1995, s. 11.
([4]) Mål C-39/94, SFEI m. fl. mot La Poste m. fl. (hädanefter "La Poste"), REG 1996, s. I-3547.

Kommissionen förmedlade SFEI:s synpunkter till Frankrike i september 1996. Som svar på dessa synpunkter lade Frankrike fram en skrivelse för kommissionen åtföljd av en uttömmande ekonomisk studie av konsultföretaget Deloitte Touche Tohmatsu (hädanefter kallad "Deloitte-studien"). I detta dokument analyserade och svarade man på slutsatserna i Bain-studien. Efter en förfrågan från kommissionen inkom de franska myndigheterna med ytterligare upplysningar och klargöranden.

Kommissionen har vid flera tillfällen sammanträtt med de franska myndigheterna. Det sista av dessa sammanträden ägde rum i Paris den 10 juni 1997.

Klaganden riktade en ny skrivelse till kommissionen den 27 april 1997 för att förhöra sig om hur ärendet framskred. SFEI begärde av kommissionen detaljerade upplysningar om Frankrikes svar på att man hade inlett det förfarande som avses i artikel 93.2 och om kommissionens position och avsikter i denna fråga. I en skrivelse av den 30 april 1997 svarade kommissionen klaganden att de upplysningar som Frankrike gett var affärsmässigt känsliga och inte kunde avslöjas samt att man hade tillräcklig information för att kunna uttala sig i frågan. I samma skrivelser begärde kommissionen att klaganden skulle lägga fram förtydliganden i fråga om vissa av sina påståenden. SFEI svarade kommissionen genom en skrivelse av den 14 maj 1997.

D. **Granskade åtgärder**

De åtgärder som kommissionen skulle granska utifrån reglerna om statligt stöd utgörs av följande:

1) *Logistikstöd* bestående i att man gett SFMI-Chronopost tillgång till La Postes infrastruktur för insamling, sortering, transport och distribution av dess försändelser.

   Priset för logistikstödet har beräknats genom att man har multiplicerat dels antalet behandlade objekt (som till exempel i fråga om insamling), dels de transporterade objektens totala vikt (som till exempel i fråga om befordran) med det enhetspris för olika aktiviteter som krävs för att La Poste skall kunna garantera sina tjänster till dotterbolaget. Dessa enhetspriser har av La Poste och SFMI-Chronopost förhandlats fram varje år. De är grundade på La Postes kostnader med vissa marginaler.

   För att beräkna totalbeloppet för de stödtjänster som tillhandahålls SFMI-Chronopost beräknar La Poste först sina direkta rörelsekostnader — förutom kostnaderna för huvudkontoret och regionkontoren — som funktion av produktionskedjan (grundläggande aktiviteter) motsvarande tillhandahållandet av befordringstjänster och deras reella volym. Kostnaderna för huvudkontoret och regionkontoren fördelas sedan proportionellt efter självkostnadspriset för varje tjänst.

   När det gäller produktionskedjan har La Poste inte något redovisningssystem som medger att man kan beräkna de reella kostnaderna för att tillhandahålla detta logistikstöd till SFMI-Chronopost. Fram till 1992 beräknade man kostnaderna på grundval av uppskattningar. De tjänster som tillhandahölls SFMI-Chronopost delades upp i en serie grundläggande aktiviteter för vilka man före 1992 inte hade gjort några tidsstudier. För att fastställa dessa kostnader likställde La Poste dessa tjänster med befintliga posttjänster av liknande karaktär, för vilka man redan hade gjort tidsstudier och kostnadsberäkningar (till exempel försändelse av ett rekommenderat brev). 1992 beräknade man tidsåtgången och kostnaden för aktuella aktiviteter med beaktande av reella befordrade volymer expresspost. Dessa beräkningar gjorde det möjligt för La Poste att uppskatta den reella kostnaden för sitt logistikstöd.

   För att mer exakt beräkna kostnaden för detta logistikstöd har La Poste för sina enhetskostnader under 1992 tillämpat en uppräkningsfaktor motsvarande den totala lönesummans tillväxttakt. Valet av denna faktor motiveras av att lönerna utgör huvuddelen av kostnaden för logistikstödet (mer än 75 %). De reella kostnaderna för 1992, som fastställts med utgångspunkt i den verkliga produktionskedjan, har sålunda räknats upp och multiplicerats med de befordringsvolymer som verkligen registrerats varje år under perioden 1986—1991. Genom denna "retrospektiva" metod har La Poste kunnat erhålla en trovärdig uppskattning av sina reella kostnader mellan 1986 och 1991.

   Jämförelsen av kostnaderna för logistikstödet och de priser som SFMI-Chronopost har betalat för stödet visar att den kumulerade täckningsgraden för de totala kostnaderna uppgick till 116,1 % för perioden 1986—1991 och till 119 % för perioden 1986—1995. Det är bara under 1986 och 1987 som intäkterna från logistikstödet har underskridit kostnaderna (med en täckningsgrad på 70,3 respektive 84,3 %). Dessa intäkter täckte dock de direkta kostnaderna före kostnader för huvud- och regionkontor.

   Sedan 1993 ger SFMI-Chronopost varje år ett fast schablonmässigt bidrag till kostnaderna för postnätet (se nedan), vilket genom växelverkan har lett till sjunkande enhetskostnader. Det står ändå klart att det pris som SFMI-Chronopost betalar är högre än de kostnader som La Poste bär.

Fördelarna av detta logistikstöd har enligt klaganden stärkts ytterligare genom att SFMI-Chronopost åtnjuter en privilegierad tullbehandling (se nedan) och långa betalningsfrister. Fram till 1992 skickade La Poste månatliga fakturor till SFMI-Chronopost, som sedan hade 90 dagars betalningsfrist från slutet av varje fakturerad månad.

2) *Försäljningsstöd,* det vill säga en direkt tillgång för SFMI-Chronopost till La Postes kunder och goodwill. Klaganden menar att La Poste 1986 förde över sin kundkrets för produkten Postadex till SFMI-Chronopost utan någon som helst motprestation (produkten Postadex ersattes 1986 av produkten EMS-Chronopost). Dessutom har SFMI-Chronopost dragit nytta av försäljnings- och reklamkampanjer som organiserats av La Poste.

Frankrike förklarade att de priser som SFMI-Chronopost har betalat för logistikstödet till fullo täcker de kostnader som har burits av La Poste. De täcker sålunda också kostnaderna för försäljningsstödet (genom aktiviteter rörande deponering och inkasso). Förutom denna direkta betalning betalar SFMI-Chronopost en avgift baserad på sin omsättning och dess årliga tillväxt [. . .] (*). Under perioden 1986 – 1995 har SFMI-Chronopost betalat följande belopp till La Poste:

— 1986/1987 26 miljoner franska franc

— 1988 31 miljoner franska franc

— 1989 39 miljoner franska franc

— 1990 47 miljoner franska franc

— 1991 49 miljoner franska franc

— 1992 56 miljoner franska franc

— 1993 45 miljoner franska franc

— 1994 56 miljoner franska franc

— 1995 76 miljoner franska franc

Denna ersättning beräknas på ett sätt som skall ge La Poste anledning att främja sitt dotterbolags produkter. La Poste genomför i detta avseende regelbundna reklamkampanjer.

Detta förfarande ändrades 1993. Ersättningen utgörs numera av en fast del i form av en årlig ersättning på 25 miljoner franska franc för försäljningsnätets kostnader och en rörlig del i form av provision på SFMI-Chronoposts försäljning. Dessutom bidrar SFMI-Chronopost sedan 1994 till kostnaderna för La Postes distributionsnät (30 miljoner franska franc 1994 och 33 miljoner franska franc 1995).

(*) Affärshemlighet.

3) *Nyttjande av La Postes fordon som reklambärare* för SFMI-Chronoposts verksamhet.

4) *Tillgång till reklamtid hos Radio France.* SFEI menar att SFMI-Chronopost har fått reklamtid för sin produkt Skypack hos Radio France till fördelaktiga villkor.

5) *Skatte- och tullförmåner samt andra förmåner.* SFEI hävdar att La Poste var undantaget från löneskatt fram till oktober 1994, vilket skulle motsvara ett stöd på 457 miljoner franska franc under 1994. Vidare menar SFEI att La Poste är undantaget från stämpelskatt, vilket skulle motsvara ett stöd på 800 miljoner franska franc per år. SFMI-Chronopost skulle ha kunnat dra nytta av dessa fördelar genom den verksamhet man lagt ut på La Poste. Dessutom skulle SFMI-Chronopost enligt klaganden åtnjuta en privilegierad tullbehandling, olik den som tillämpas för privata företag. Man skulle också enligt klaganden få stöd från Bureau d'échange français (det franska handelskontoret), som handlägger tullbehandlingen av SFMI-Chronoposts försändelser. Slutligen anser SFEI att SFMI-Chronopost har dragit nytta av den investering på 1,2 miljarder franska franc som La Poste gjorde 1995 för att konstruera plattformar för hantering av paketpost.

E. **Klagandens argument**

SFEI:s huvudargument kan sammanfattas enligt följande:

— Det logistik- och försäljningsstöd som La Poste har gett SFMI-Chronopost innehåller statligt stöd motsvarande totalt 1 516 miljoner franska franc under perioden 1986 – 1991.

Detta stöd motsvaras av skillnaden mellan det normala priset för logistikstödet och den ersättning som SFMI-Chronopost faktiskt har betalat till La Poste. Klaganden, som grundar sig på sin egen tolkning av domstolens prejudicerande dom i ovannämnda mål "La Poste", menar att det normala marknadspriset är det pris som ett företag "som agerar under normala marknadsvillkor skulle kunna begära för aktuella tjänster. De skalfördelar som La Poste åtnjuter till följd av sin monopolställning kan här inte beaktas eftersom det är just dessa som ligger bakom konkurrensstörningen".

I Bain-studien värderas det stöd som har erhållits i form av logistikstöd till 1 048 miljoner franska franc (725 miljoner franska franc för den internationella verksamheten) under perioden 1986 – 1991. Denna värdering grundar sig på två metoder, värdering enligt

”marknadspris” och en metod där man jämför uppskattade kostnader för SFMI-Chronopost med de faktiska kostnaderna för en grupp konkurrenter. Den första metoden består i att beräkna kostnaderna för logistikstödets huvudsakliga beståndsdelar (löner och hyra) och sedan dra av det pris som faktiskt har betalats av SFMI-Chronopost. Denna metod gör det möjligt att bedöma den kostnad som ett företag skulle få bära för att skapa och driva ett nät motsvarande La Postes. Den andra metoden grundar sig bara på SFMI-Chronoposts internationella verksamhet. Enligt denna värderas stödet till 725 miljoner franska franc.

När det gäller försäljningsstödet värderar SFEI mottaget stöd till 468 miljoner franska franc (126 miljoner för den internationella verksamheten) för perioden 1986–1991. En del av detta stöd – 230 miljoner franska franc – motsvarar skillnaden mellan de belopp som faktiskt har betalats av SFMI-Chronopost för de säljstödjande aktiviteter som La Poste har genomfört till den förstnämndas fördel och det belopp som de privata företagen inom SFEI har satt av för marknadsföring (20 % av omsättningen under de första åren och därefter 6 %). 38 miljoner utgörs av stöd i form av att La Poste 1986 gratis förde över sina Postadex-kunder till SFMI-Chronopost (stödet i fråga motsvarar omsättningen för Postadex under 1985). Slutligen utgörs 200 miljoner franska franc av det stöd som är följden av SFMI-Chronoposts privilegierade tillgång till La Postes kassor. Det kan här noteras att varken klaganden eller Bain-studien förklarar hur man har beräknat den sista siffran.

Som stöd för sitt resonemang lägger man i Bain-studien fram ett antal förklaringar som man anser bevisar att SFMI-Chronopost åtnjutit ett statligt stöd. Man understryker att SEMI-Chronpost har haft en onormalt snabb tillväxt under perioden 1986-1991, en tillväxt vars senare inbromsning skulle bero på ett minskat stöd från La Poste. Dessutom har SFMI-Chronpost en mer fördelaktigt sammansatt balansräkning än sina konkurrenter, och avkastningen på La Postes investering i SFMI-Chronopost är synnerligen hög.

— Kommissionen borde mot bakgrund av artiklarna 92 och 93 undersöka övriga av ovannämnda åtgärder (betalningsfrister, nyttjande av La Postes fordon, en förmånlig tillgång till reklamtid hos Radio France, skatte- och tullförmåner samt nyttjande av plattformar för hantering av paketpost), vilka i samma grad utgör ett särskilt stöd till SFMI-Chronpost. Kommissionen borde också granska den tullbehandling som tillämpas för SFMI-Chronpost och La Poste likaväl som det skattesystem som tillämpas för La Poste i fråga om löne- och stämpelskatt. Varje fördel som beviljas moderbolaget skulle i själva verket innebära fördelar för dotterbolaget. Sådana fördelar skulle ha som effekt att minska La Postes kostnader och medge denna att tillhandahålla sitt stöd till ett lägre pris.

F. **De franska myndigheternas svar**

Frankrike förkastar alla påståenden från SFEI som helt ogrundade.

Rent allmänt har La Poste genom att skapa och driva dotterbolaget SFMI-Chronopost uppträtt som en privat investerare i en marknadsekonomi. Efter två år, det vill säga efter dotterbolagets uppbyggnadsfas, har alla kostnader för stöd täckts till fullo och investeringen har visat sig vara fullständigt lönsam. La Postes uppträdande kan jämföras med hur ett förvaltningsbolag eller en företagskoncern skulle uppträda om de följer en strukturell, övergripande eller sektoriell politik, styrd av möjligheterna till en långsiktig lönsamhet. Som stöd för sin syn har Frankrike lagt fram detaljerade upplysningar rörande perioden 1986–1995. Dessa upplysningar handlar framför allt om ersättningen för logistik- och försäljningsstödet samt om SFMI-Chronoposts ekonomiska resultat under denna period.

Frankrike har dessutom framfört följande synpunkter:

— När det gäller frågan om tullbehandling svarar Frankrike att SFMI-Chronopost sedan februari 1987 ombesörjer all sin tullbehandling i sin egen terminal för internationell befordran, utan att någonsin ha vänt sig till någon av La Postes terminaler, i motsats till vad klaganden påstår. Dessutom omfattas SFMI-Chronopost av allmänna tullbestämmelser. Före detta datum (det vill säga april 1986–februari 1987) ombesörjde La Poste tullformaliteterna för SFMI-Chronoposts internationella verksamhet, utan att den senare drog några som helst fördelar av detta.

— När det gäller de betalningsfrister som har beviljats SFMI-Chronopost svarar Frankrike att dessa syftade till att kompensera SFMI-Chronopost för vinstförluster till följd av fördröjningar i fråga om överföring av medel som La Poste inkasserat för SFMI-Chronoposts räkning. Dessa fördröjningar, som har bokföringstekniska orsaker, var i genomsnitt längre än de betalningsfrister som beviljats SFMI-Chronopost. Som exempel kan nämnas att den genomsnittliga fördröjningen i fråga om överföringen av inkasserade medel under 1989 var 132 dagar jämfört med den betalningsfrist på 105 dagar för SFMI-Chronpost. Sedan 1992 tillämpar La Poste en kortare betalningsfrist för de månatliga fakturorna till SFMI-Chronopost. Om förfallodagen inte respekteras kan La Poste utöver huvudbeloppet begära dröjsmålsränta.

— När det gäller det villkor som ägarna till samriskföretaget GDEW har förbundit sig att följa, understryker Frankrike för det första att man har kunnat bevisa att det inte förekommer några korssubventioner till förmån för SFMI-Chronopost. För det andra har La Poste till dags dato inte fått någon förfrågan om tillträde till dess nät.

— När det gäller att följa rekommendationen i kommissionens beslut om La Postes konkurrensutsatta verksamheter ([5]), påpekar Frankrike att posten efter 1995 har förbättrat sitt bokföringssystem. I La Postes redovisning skiljer man på följande områden: postverksamhet, finansiell verksamhet, postkontorsnätet (med kontor som är öppna för allmänheten), serviceverksamhet och strukturell verksamhet. Konkurrensverket har granskat La Postes redovisningssystem och bekräftar att den valda metoden är godtagbar. Verket kom fram till att La Postes bokföring medger att man antar att det inte förekommer några korssubventioner.

— När det gäller försäljningsstödet påpekar Frankrike att SFMI-Chronopost organiserar sina egna reklamkampanjer, oberoende av dem som La Poste organiserar. Nyttjandet av La Postes fordon som reklambärare för SFMI-Chronopost är mycket begränsat eftersom det bara sker i mån av tillgängligt utrymme.

— När det gäller reklamsändringarna hos Radio France hävdar Frankrike att SFMI-Chronopost har betalat marknadsmässiga priser för reklamen för sin produkt Skypack och att denna kampanj inte har fått något stöd från La Poste. SFMI-Chronopost vände sig till en reklambyrå, som i sin tur anlitade sex radiostationer — däribland Radio France. Det var denna reklambyrå som förhandlade fram och ingick kontrakt med radiostationerna för SFMI-Chronoposts räkning.

— När det gäller löne- och stämpelskatt förklarar Frankrike att SFMI-Chronopost omfattas av samma skattesystem som sina privata konkurrenter. Däremot omfattas La Poste av ett särskilt skattesystem, som är mindre förmånligt än det allmänna system som tillämpas för privata företag. Dess verksamhet är befriade från mervärdesskatt i enlighet med artikel 13 A.1 a i rådets direktiv 77/388/EEG ([6]) (det sjätte direktivet om mervärdesskatt). Posten kan inte dra av utgående mervärdesskatt för sina inköp eller erhålla återbäring av mervärdesskatt. Privata företag, som är förpliktade att betala mervärdesskatt, kan däremot dra av all utgående mervärdesskatt. La Poste är numera förpliktad att betala löneskatt, en skatt som ersätter mervärdesskatt och som de privata företagen inte behöver betala. När det gäller plattformarna för hantering av paketpost har Frankrike meddelat kommissionen att de inte används för expediering av SFMI-Chronoposts försändelser.

II. BEDÖMNING

Enligt artikel 92.1 i fördraget och artikel 61.1 i EES-avtalet ”är stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilka slag det än är, som snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen, genom att gynna vissa företag eller viss produktion, oförenligt med den gemensamma marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna.”

I fördraget och EES-avtalet fastslår man principen om neutralitet visavi ägarförhållanden i medlemsstaterna och principen om lika behandling av offentliga och privata företag (artiklarna 222 och 90 i fördraget och artiklarna 125 och 59 i EES-avtalet). Enligt dessa principer kan kommissionen i sina handlingar varken främja eller motverka offentliga företag, särskilt inte när man granskar en verksamhet mot bakgrund av artikel 92 i fördraget och artikel 61 i EES-avtalet.

I det här fallet är det lämpligt att skilja på två typer av åtgärder:

— Att Le Poste i egenskap av underleverantör till SFMI-Chronopost tillhandahåller tjänster i form av logistik- och försäljningsstöd.

— Speciella åtgärder, såsom fördelaktiga villkor för reklamsändningar hos Radio France och skatte- och tullförmåner.

När det gäller den första typen av åtgärder kan man för det första konstatera att Frankrike har kunnat påvisa att den totala ersättning som SFMI-Chronopost har betalat för det logistikstöd som La Poste har tillhandahållit överstiger de totala rörelsekostnaderna för detta stöd under perioden 1986 — 1995.

Eftersom La Postes avgifter för marknadsföringsaktiviteter ingår i rörelsekostnaderna, täcker den ersättning som SFMI-Chronopost har betalat också dessa kostnader. De fasta kostnaderna har fördelats i proportion till den andel av La Postes verksamhet som har utförts till förmån för dotterbolaget.

För perioden 1986 — 1991 anser kommissionen att beräkningen av avgifterna genom ”retrospektion” med utgångspunkt i de reella enhetskostnaderna under 1992 är en säker och försiktig metod. Produktionskedjans struktur var

([5]) Se fotnot 2.
([6]) EGT L 145, 13.6.1977, s. 1.

1992 mer komplex och sofistikerad (och därmed också kostsammare) är under de första fem verksamhetsåren. Genom den "retrospektiva" metoden får man sålunda siffror som i frånvaro av varje antydan om motsatsen inte kan understiga La Postes reella kostnader under perioden 1986 – 1991.

De siffror som Frankrike har redovisat visar att klagandens uppskattning av kostnaderna för logistikstödet (1 048 miljoner franska franc) och för försäljningsstödet (230 miljoner franska franc) är inexakta.

När det gäller logistikstödet anser kommissionen att det är fruktlöst att uppskatta kostnaden för att skapa ett nytt nät (och nödvändiga infrastrukturer) för att ersätta La Postes nät. SFMI-Chronopost har inte något behov att skapa ett nät eftersom detta redan finns. Dessutom måste man vara försiktig vid alla jämförelser med SFMI-Chronoposts privata konkurrenter. Dessa företag har en annorlunda kostnadsstruktur: I motsats till vad som gällde för SFMI-Chronopost under perioden 1986 – 1991 har de integrerade verksamheter med ett eget nät, och de använde sig i ringa omfattning av underleverantörer.

I fråga om försäljningsstödet anser kommissionen att klaganden överskattar kostnaden (230 miljoner franska franc) för de säljfrämjade åtgärder som La Poste har åtagit sig till förmån för sitt dotterbolag. Klaganden beaktar inte SFMI-Chronoposts egna säljfrämjande insatser och överdriver kostnaden för marknadsföringen av dess produkter. Kostnaden för att tillhandahålla utrymme för reklamaffischer samt broschyrer i La Postes kassor måste förmodas vara försumlig. Den enda tänkbara större kostnaden utgörs av den andel av arbetstiden som postkontorens personal ägnar åt att upplysa kunderna om SFMI-Chronoposts produkter och hänvisa dem till företagets affärsrepresentanter. Med tanke på det stora urvalet av tjänster som denna personal tillhandahåller och det faktum att SFMI-Chronoposts tjänster är av samma typ, är det även i detta fall föga troligt att kostnaden skulle vara särskilt stor. I vilket fall som helst talar de siffror som Frankrike har lagt fram mot klagandens uppskattning.

När klaganden talar om försäljningsstöd anser kommissionen att man inte bara avser direkta säljstödjande aktiviteter, utan även att SFMI-Chronopost mer allmänt använder sig av La Postes märkesnamn.

När det gäller nyttjandet av La Postes märkesnamn bör man komma ihåg att klaganden värderar stödet till 38 miljoner franska franc för Postadex och till 200 miljoner franska franc för de förmånliga villkoren för tillträde till La Postes nät. Kommissionen anser att värderingen av dessa former av försäljningsstöd från La Poste till sitt dotterbolag är mycket subjektiv. Försäljningsstödet inbegriper nyttjande av La Postes goodwill (famför allt genom att man fört över Postadex-kunderna till SFMI-Chronopost), vilket utgör ett immateriellt stöd. Varje relation inom en företagskoncern ger dotterbolagen möjlighet att få tillgång till moderbolagets kunder och goodwill. Att man har fört över Postadex-kunderna till SFMI-Chronopost är logiskt eftersom man skapat detta dotterbolag för att det skall ansvara för La Postes verksamhet inom området expresspost, och därmed också Postadex. Kommissionen anser därför inte att överföringen av kunder – som inte inbegriper några ekonomiska fördelar för SFMI-Chronopost – utgör ett statligt stöd till förmån för den sistnämnda.

I sitt tidigare nämnda prejudicerande beslut ansåg domstolen att "tillhandahållandet av logistiska och kommersiella tjänster utan normalt vederlag av en offentlig verksamhet till sina privaträttsliga dotterbolag, vilka bedriver verksamhet som är öppen för fri konkurrens, kan anses utgöra statligt stöd i den mening som avses i artikel 92 i fördraget" ([7]). Domstolen kom fram till slutsatsen att "en offentlig verksamhets tillhandahållande av logistiska och kommersiella tjänster till sina privaträttsliga dotterbolag, vilka bedriver verksamhet som är öppen för fri konkurrens, kan utgöra statligt stöd i den mening som avses i artikel 92 i fördraget, om den ersättning som utges för dessa tjänster är lägre än den som skulle ha utgått enligt normala marknadsvillkor." ([8])

Enligt generaladvokatens slutsatser i mål La Poste föreligger statligt stöd om stödet har getts till företaget i fråga "på mer fördelaktiga ekonomiska villkor än företaget skulle kunna erhålla från en jämförbar privat investerare... För att avgöra om det rör sig om en subvention är det enligt min mening nödvändigt att ta hänsyn till om en privat investerare skulle nöja sig med det vederlag som erlades för tjänsterna, med hänsyn till sådana faktorer som kostnaden för att tillhandahålla tjänsten, investeringens betydelse för företaget och dess avkastning, betydelsen av företagets verksamhet för hela investeringsgruppen, villkoren på marknaden i fråga samt den period som fjänsten tillhandahålls." ([9])

Enligt klaganden framgår det av domstolens dom att kommissionen för att avgöra huruvida det förekommer statligt stöd bör undersöka om SFMI-Chronopost har betalat ett "normalt marknadspris" för de tjänster i form av logistik- och försäljningsstöd som La Poste har tillhanda-

([7]) Dom "La Poste", se fotnot 4, punkt 57 i motiveringen.
([8]) Dom "La Poste", se fotnot 4, punkt 62 i motiveringen.
([9]) Generaladvokat Jacobs slutsatser i mål "La Poste", se fotnot 4, punkt 61.

hållit. Klaganden ger inte någon exakt definition på begreppet normalt marknadspris, men man kan från dennes resonemang dra slutsatsen att det rör sig om det pris som ett jämförbart privat företag skulle begära för att tillhandahålla samma tjänster till ett företag som inte ingår i samma koncern. Detta pris bör inbegripa ersättning för tillträdet till postkontorsnätet.

Klaganden hävdar att kommissionen inte bör beakta koncernens strategiska intressen eller de stordriftsfördelar som följer av SFMI-Chronoposts privilegierade tillgång till La Postes nät och anläggningar. Enligt klaganden skulle sådana villkor i detta fall inte komma in i bilden eftersom La Poste har en monopolställning. SFMI-Chronopost borde bära de kostnader som en privat investerare skulle ha för att skapa ett nät likvärdigt med La Postes.

Klaganden resonerar i grunden fel när man tolkar domstolens dom.

Domstolens rättstillämpning antyder inte i något stycke att kommissionen skall bortse från strategiska överväganden eller samverkansvinster som följer av att La Poste och SFMI-Chronopost ingår i samma koncern. Strategiska överväganden, såsom strävan att gå in på en ny marknad, spelar tvärtom en stor roll när man fattar beslut om investeringar i ett förvaltningsbolag. Denna princip är direkt tillämpbar i detta ärende, där man granskar förhållandet mellan ett moderbolag och dess dotterbolag.

Det faktum att det rör sig om samspelet mellan ett företag med monopolställning och ett dotterbolag med en konkurrensutsatt verksamhet spelar inte in i detta fall. Domstolen har aldrig antytt att kommissionen — när man skall avgöra huruvida det förekommer statligt stöd i ett visst fall — skall använda sig av olika metoder beroende på om en av parterna skulle ha en monopolställning eller inte.

Följaktligen bör man ställa sig frågan huruvida villkoren för La Postes och SFMI-Chronoposts mellanhavande är jämförbara med villkoren för ett liknande avtal mellan ett privat moderbolag, som mycket väl kan ha en monopolställning (till exempel genom att ha exklusiva rättigheter), och dess dotterbolag. Man kan inte svara på denna fråga genom att tillämpa det "normala marknadspriset", såsom klaganden anför, eftersom detta kriterium inte beaktar att mellanhavandet rör två företag inom samma koncern. Man bör komma ihåg att domstolen i målet La Poste ansåg att man vid bedömningen av huruvida det förekommer statligt stöd bör undersöka om moderbolaget har erhållit en normal motprestation från sitt dotterbolag.

Kommissionen anser att de interna priser till vilka man utbyter produkter eller tjänster mellan företag i samma koncern inte medför några som helst ekonomiska fördelar om det handlar om priser som är beräknade på grundval av full kostnadstäckning (det vill säga totala kostnader plus avkastning på eget kapital). I detta fall täcker SFMI-Chronoposts betalningar inte de totala kostnaderna under de två första årens drift, men däremot kostnaderna exklusive kostnader för huvud- och regionkontor. Kommissionen anser inte att denna situation är onormal med tanke på att verksamhetsintäkterna från ett nytt företag inom en koncern kan inskränka sig till att täcka de rörliga kostnaderna under startperioden. När företaget väl har etablerat sig på marknaden bör de intäkter det genererar överstiga de rörliga kostnaderna, så att företagen bidrar till att täcka koncernens fasta kostnader. Under de två föresta räkenskapsåren (1986 och 1987) täckte SFMI-Chronoposts betalningar inte bara de rörliga kostnaderna, utan även en del av de fasta kostnaderna (till exempel för lokaler och fordon). Frankrike har påvisat att den ersättning som SFMI-Chronopost har betalat för stödet sedan 1988 täcker alla La Postes kostnader, och att man dessutom har gett ett bidrag till dess avkastning på eget kapial. Följaktligen har posten tillhandahållit logistik- och försäljninggstödet under normala marknadsvillkor, och därmed utgjorde det inte något statligt stöd.

Kommissionen har också undersökt frågan om La Postes uppträdande i egenskap av aktieägare i SFMI-Chronopost är affärsmässigt motiverat mot bakgrund av principen om en privat investerare i en marknadsekonomi. För att slå fast huruvida ett mellanhavande mellan en medlemsstat och ett företag innehåller statligt stöd skall man enligt denna princip undersöka om företaget skulle vara kapabelt att skaffa fram erforderliga medel på den privata kapitalmarknaden. För att fastställa huruvida La Poste har uppträtt som en privat investrerare i en marknadsekonomi bör kommissionen undersöka moderbolagets avkastning i form av utdelning och kapitalökning.

Det föreligger inget statligt stöd om investeringens internränta överstiger företagets kapitalkostnad (det vill säga den normala avkastning som en privat investerare skulle kräva under liknande förhållanden, vilken används som kalkylränta). För att beräkna internräntan har kommissionen å ena sidan beaktat La Postes kapitaltillskott under 1986 och å den andra utdelningarna från SFMI-Chronopost under perioden 1986—1991 och värdet på detta företag 1991. Kommissionen har beräknat detta värde enligt

gängse metoder för investeringskalkyler genom att tillämpa en koefficient på de nettokassaflöden som företaget genererade under detta år. Denna koefficient är en funktion av nettokassaflödenas genomsnittliga ökningstakt (10 %, vilket motsvarar den förväntade tillväxten på den franska marknaden för expresspost i slutet av 1991) och tillämpad kalkylränta (13,91 %). Denna motsvarar avkastningskravet på det egna kapitalet ([10]). Kommissionen har använt sig av följande formel:

C/r-g

Där

C representerar nettokassaflödena 1991

r kalkylräntan och

g marknadens tillväxt.

På denna grund värderade kommissionen SFMI-Chronopost till 564 miljoner franska franc i slutet av 1991. Denna siffras tillförlitlighet styrks av det belopp på 180,4 miljoner franska franc som GDEW betalade i juni 1992 för förvärvet av SFMI-Chronoposts internationella gren, och som utgjorde ungefär en tredjedel av den totala verksamheten (180,4 miljoner franska franc × 3 = 541,2 miljoner franska franc).

Kommissionens analys täcker perioden 1986–1991 (det vill säga perioden innan man överlät SFMI till GDEW). Det rör sig om startperioden under vilken SFMI-Chronopost enligt klaganden erhöll de högsta stödbeloppen.

Kommissionen har beräknat internräntan och jämfört den med SFMI-Chronoposts egna kapitalkostnad för 1986 (13,65 %) ([11]), det år då företaget grundades och inledde sin verksamhet. Detta gör det möjligt för kommissionen att bekräfta om investeringens avkastning i sin helhet var tillräcklig. Den internränta som kommissionen har räknat fram överstiger vida kapitalkostnaden för 1986. De finansiella transaktioner som ägde rum mellan La Poste och SFMI-Chronopost under perioden 1986–1991 innehöll därmed inga inslag av stöd. Denna slutsats gäller i än högre grad för åren efter 1991, då utdelningsbeloppen översteg tidigare nivåer.

Kommissionen har tidigare uttryckt att man inte delar klagandens syn, enligt vilken SFMI-Chronopost bör betala ersättning för att få tillgång till moderbolagets nät och goodwill. I vilket fall som helst kvarstår slutsatsen att det affärsmässiga förhållandet mellan La Poste och dess dotterbolag är motiverat ur affärsmässig synvinkel, även om man beaktar det stöd som denna tillgång enligt klaganden skulle utgöra (238 miljoner franska franc). För att försäkra sig om detta har kommissionen beräknat den totala internräntan för La Postes investering i sitt dotterbolag. För denna kalkyl har kommissionen dels beaktat kapitaltillskottet och La Postes kostnader för att tillhandahålla detta stöd, dels utdelningar, dotterbolagets värde 1991 och den ersättning som har betalats för stödet. Kommissionen har betraktat beloppet på 38 miljoner franska franc – motsvarande den kostnadsfria överlåtelsen av Postadex – som ett tillskott av eget kapital, vilket ägde rum 1986, och beloppet på 200 miljoner franska franc, som betalades 1986, som en engångsersättning för tillträdet till La Postes nät under perioden 1986–1991 ([12]). Kommissionens kalkyl visar att internräntan förblir högre än kapitalkostnaden 1986 även om man beaktar dessa belopp.

När det gäller tullbehandling har Frankrike informerat kommissionen om att SFMI-Chronopost sedan den 4 februari 1987 ombesörjer tullbehandlingen av sina försändelser i en egen terminal för internationell befordran och att företaget omfattas av de normala tullbehandlingsreglerna för privata företag (se ovan). Före detta datum ombesörjde La Poste SFMI-Chronoposts tullbehandling. SFMI-Chronoposts försändelser har därför inte varit föremål för något specialsystem förutom under perioden april 1986 (då företaget inledde sin verksamhet) fram till februari 1987. Kommissionen har bekräftat att SFMI-Chronopost inte åtnjöt någon särskild ekonomisk fördel på bekostnad av offentliga resurser under den tillfälliga tillämpningen av detta specialsystem. Dessutom visar inte någon av de upplysningar som har kommit kommissionen tillhanda att SFMI-Chronopost skulle ha åtnjutit några som helst ekonomiska fördelar till följd av tillämpningen av specialsystemet under dess första verksamhetsmånader. Även om specialsystemet för La Poste skulle vara mer fördelaktigt än det normala tullsystemet (genom att tullbehandlingen sker snabbare), så skulle de fördelar som SFMI-Chronopost åtnjutit i vilket fall som helst vara mycket blygsamma eftersom dess verksamhetsnivå var mycket låg vid denna tidpunkt. Under 1986 (det första verksamhetsåret) uppgick omsättningen för SFMI-Chronoposts internationella verksamhet, som inleddes i oktober samma år, till ungefär 2,9 miljoner franska franc före skatt, vilket motsvarar befordran av 10 500 försändelser. Av dessa var bara 15 % skattepliktiga, vilket innebär att ungefär 1 600 försändelser tullbehandlades. Övriga objekt var icke skattepliktiga försändelser som, med tanke på deras blygsamma värden, var undantagna från normal tullbehandling.

När det gäller övriga punkter som kommissionen tog upp i samband med inledandet av förfarandet enligt artikel 93.2 och de argument som lagts fram av klaganden kommer kommissionen fram till följande slutsatser.

([10]) *Källa*: Eurostat och franska finansföreningen.
([11]) *Källa*: Eurostat och franska finansföreningen.
([12]) Övriga skattningar från SFEI (det vill säga 1 048 miljoner franska franc för logistikstödet och 230 miljoner franska franc för försäljningsstödet) kan inte tas i beaktande eftersom det har bevisats att de är inexakta (se ovan).

Vad gäller de villkor som La Poste har förbundit sig att följa då samriskföretaget GDEW godkändes, har kommissionen kunnat slå fast att det inte har förekommit något som helst statligt stöd till SFMI-Chronopost. Frankrike har också informerat kommissionen om att La Poste inte har fått någon förfrågan om tillträde till dess nät. SFEI medger också att man inte känner till någon sådan förfrågan till La Poste. SFEI:s medlemsföretag har samordnat sin verksamhet och är inte intresserade av att få tillträde till La Postes nät.

I fråga om påstådda skattebefrielser konstaterar kommissionen för det första att SFMI-Chronopost är ett vanligt företag och att det omfattas av samma skattesystem som dess privata konkurrenter. Kommissionen har i detta fall kontrollerat huruvida SFMI-Chronopost har åtnjutit några som helst fördelar — direkta eller indirekta — i fråga om stämpel- och löneskatt. Vad gäller stämpelskatt har Frankrike informerat kommissionen om att SFMI-Chronoposts försändelser är föremål för stämpelskatt oavsett om de befordras av La Poste eller inte. SFMI-Chronopost åtnjuter på denna punkt därmed inte någon fördelaktig behandling eller ekonomisk fördel jämfört med sina konkurrenter.

När det gäller löneskatt är klagandens påstående att La Poste fram till oktober 1994 var befriat från sådan skatt ogrundat. Innan dess omfattades La Poste av en reducerad skattesats på 4,25 %. Den årliga skatt som La Poste betalade varierade mellan 1 049 miljoner franska franc 1986 och 1 136 miljoner franska franc 1990. Sedan oktober 1994 tillämpas den normala skattesatsen på 9,25 %. I vilket fall som helst har La Poste inom området paketpost (som inbegriper expresspost) alltid omfattats av skattevillkor som är mindre fördelaktiga än det allmänna skattesystemet. Enligt artikel 13 A.1 a i det sjätte direktivet om mervärdesskatt är La Postes verksamhet befriad från mervärdesskatt. La Poste betalar mervärdesskatt på sina inköp utan att kunna dra av eller få tillbaka erlagd mervärdesskatt. Istället — och i motsats till vanliga företag som är förpliktade att betala mervärdesskatt — skall La Poste betala löneskatt, vilken ersätter mervärdesskatten. La Postes skattebörda är därför tyngre än de vanliga företagens, oavsett om den löneskatt man erlägger är reducerad eller inte.

Frankrike har påvisat att La Poste under 1993 (det vill säga året innan man införde den normala skattesatsen) missgynnades jämfört med de företag som omfattades av det allmänna skattesystemet. La Poste betalade 78 miljoner franska franc i löneskatt och 274 miljoner franska franc i icke återvinningsbar mervärdesskatt. La Postes omsättning inom området paketpost uppgick 1993 till 5 465 miljoner franska franc. 83,4 % av dess kunder var förpliktade att betala mervärdesskatt, medan 16,6 % var befriade från mervärdesskatt. Det framgår av de franska myndigheternas kalkyl att La Poste åtnjöt en teoretisk fördel när det gäller de kunder som är befriade från mervärdesskatt (fördelen är teoretisk eftersom det rör sig om ett marknadssegment som inte har exploterats av La Postes konkurrenter). Å andra sidan upplever La Poste en nackdel, som kan värderas till 278 miljoner franska franc, när det gäller kunder som är förpliktade att betala mervärdesskatt. I nettotermer blir resultatet av befrielsen från mervärdesskatt och löneskatten en ekonomisk nackdel på minst 174,6 miljoner franska franc. År 1993 var ett normalår vad gäller La Postes verksamhetsvolym och utgifter, och de slutsatser man kan dra för detta år gäller också för övriga år före 1994. La Poste har därmed inte åtnjutit några särskilda fördelar som SFMI-Chronopost skulle ha kunnat få del av.

När det gäller betalningsfrister nöjer sig kommissionen med de upplysningar som Frankrike har lagt fram. Enligt dessa står det klart att SFMI-Chronopost inte har åtnjutit några som helst fördelar på denna punkt.

Vad gäller nyttjandet av La Postes fordon som reklambärare anser kommissionen att detta utgör en del av det försäljningsstöd som La Poste har gett SFMI-Chronopost. De synpunkter som tidigare lagts fram i fråga om försäljningsstödet gäller också på denna punkt.

I fråga om reklamsändningar i Radio France har kommissionen inte tillgång till några som helst bevis för att SFMI-Chronopost skulle ha betalat ett lägre pris än gängse marknadspris för sin reklam för Skypack. Det framgår av upplysningarna från Frankrike att SFMI-Chronopost inte har åtnjutit någon specialbehandling.

När det gäller plattformarna för hantering av paketpost deklarerar Frankrike att SFMI-Chronoposts försändelser inte har befordrats via dessa anläggningar. SFMI-Chronopost åtnjuter följaktligen inte någon fördel till följd av denna investering.

Vad gäller rekommendationen i kommissionens beslut om La Postes konkurrensutsatta verksamheter är kommissionen tillfreds med den allmänna metodik och de principer på vilka La Poste grundar sin redovisning. Genom att dessa principer tillämpas på ett riktigt sätt garanterar man överskådlighet och medger kontroll av att det inte förekommer några korssubventioner mellan La Postes olika verksamhetsområden.

HÄRMED FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Det logistik- och försäljningsstöd som La Poste har gett sitt dotterbolag SFMI-Chronopost, övriga ekonomiska transaktioner mellan de två företagen, förhållandet mellan SFMI-Chronopost och Radio France, det tullsystem som tillämpas på La Poste och SFMI-Chronopost, det system för löne- och stämpelskatt som tillämpas på La Poste samt dess investeringar på [. . .] (*) i plattformar för hantering av paketpost utgör inte statligt stöd till förmån för SFMI-Chronopost.

(*) Affärshemlighet.

Artikel 2

Detta beslut riktar sig till Republiken Frankrike.

Utfärdat i Bryssel den 1 oktober 1997.

På kommissionens vägnar

Marcelino OREJA

Ledamot av kommissionen

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 28 maj 1998

om att befria import av vissa cykeldelar med ursprung i Kina från utvidgningen enligt rådets förordning (EG) nr 71/97 av den antidumpningstull som infördes genom rådets förordning (EEG) nr 2474/93

[delgivet med nr K(1998) 1427]

(98/366/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen ([1]), ändrad genom förordning (EG) nr 2331/96 ([2]),

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 71/97 av den 10 januari 1997 om utvidgning av den slutgiltiga antidumpningstull som införs genom rådets förordning (EEG) nr 2474/93 på cyklar som har sitt ursprung i Folkrepubliken Kina till att även omfatta import av vissa cykeldelar från Folkrepubliken Kina, samt om uttag av den utvidgade tullen på sådan import som registrerats enligt förordning (EG) nr 703/96 ([3]),

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 88/97 av den 20 januari 1997 om bemyndigande av att import av vissa cykeldelar med ursprung i Folkrepubliken Kina befrias från utvidgning genom rådets förordning (EG) nr 71/97 av den antidumpningstull som införs genom rådets förordning (EEG) nr 2474/93 ([4]), särskilt artikel 7 i denna,

efter samråd med rådgivande kommittén, och

med beaktande av följande:

A. ANSÖKNINGAR ENLIGT ARTIKEL 3 I FÖRORDNING (EG) Nr 88/97

(1) Efter ikraftträdandet av förordning (EG) nr 88/97 har ett antal cykelmonteringsföretag enligt artikel 3 i den förordningen ansökt om befrielse från utvidgning av den slutgiltiga antidumpningstull som genom förordning (EEG) nr 2474/93 infördes på cyklar med ursprung i Kina till att även omfatta import av vissa cykeldelar med ursprung i Kina enligt rådets förordning (EG) nr 71/97 (nedan kallad ”den utvidgade antidumpningstullen”). Kommissionen har i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* offentliggjort en förteckning över parter som är föremål för undersökning ([5]) och för vilka betalning av den utvidgade antidumpningstullen rörande import av essentiella cykeldelar som deklarerats för fri omsättning har skjutits upp enligt artikel 5.1 i förordning (EG) nr 88/97.

(2) Kommissionen begärde och erhöll nödvändiga uppgifter från de parter som förtecknas i bilagan till detta beslut och fann det möjligt att godkänna deras ansökningar enligt artikel 4.1 i förordning (EG) nr 88/97. De uppgifter som lämnades granskades och kontrollerades vid behov på platsen hos de berörda parterna.

(3) De av kommissionen slutgiltiga fastställda omständigheterna visar att de berörda parternas monteringsverksamhet inte omfattas av artikel 13.2 i förordning (EG) nr 384/96. För alla parterna konstaterades att värdet av de delar med ursprung i Kina som användes i cykelmonteringsverksamheten underskred 60 % av det sammanlagda värdet av de delar som användes i denna verksamhet. För vissa parter konstaterades även att ökningen av de införda delarnas värde översteg 25 % av de färdiga cyklarnas tillverkningskostnad.

(4) Av dessa skäl och i enlighet med artikel 7.1 i förordning (EG) nr 88/97 bör de parter som anges i bilagan till detta beslut befrias från den utvidgade antidumpningstullen. De berörda parterna har underrättats om detta och givits möjlighet att yttra sig.

(5) I enlighet med artikel 7.2 i förordning (EG) nr 88/97 bör de parter som anges i bilagan till detta beslut från och med dagen för mottagandet av deras ansökan befrias från den utvidgade antidumpningstullen, och deras tullskuld för den utvidgade antidumpningstullen bör från och med den tidpunkten anses som upphävd.

B. INFORMATION TILL BERÖRDA PARTER

(6) Efter antagandet av detta beslut kommer en uppdaterad förteckning över parter som befriats enligt artikel 7 i förordning (EG) nr 88/97 och över parter

([1]) EGT L 56, 6.3.1996, s. 1.
([2]) EGT L 317, 6.12.1996, s. 1.
([3]) EGT L 16, 18.1.1997, s. 55.
([4]) EGT L 17, 21.1.1997, s. 17.
([5]) EGT C 45, 13.2.1997, s. 3, C 112, 10.4.1997, s. 9 och C 378, 13.12.1997, s. 2.

vars ansökningar enligt artikel 3 i den förordningen är föremål för undersökning att offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*, serie C, enligt artikel 16.2 i den förordningen.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De parter som förtecknas i bilagan till detta beslut skall befrias från utvidgning enligt förordning (EG) nr 71/97 av den slutgiltiga antidumpningstull som genom förordning (EEG) nr 2474/93 infördes på cyklar med ursprung i Kina till att även omfatta import av vissa cykeldelar med ursprung i Kina.

Befrielsen skall för varje part gälla från och med den dag som anges i kolumnen ”Tidpunkt för ikraftträdande”.

Artikel 2

Detta beslut riktar sig till medlemsstaterna och de parter som förtecknas i bilagan till detta beslut.

Utfärdat i Bryssel den 28 maj 1998.

På kommissionens vägnar

Leon BRITTAN

Vice ordförande

BILAGA

BEFRIADE PARTER

Namn	Stad	Land	Befriad i enlighet med förordning (EG) nr 88/97	Dag för ikraftträdande	Taric-tilläggsnummer
LDM Cycles SARL	F-38500 Voiron	Frankrike	Artikel 5	3.7.1997	8331
Giant Europe Manufacturing BV	NL-8218 Lelystad	Neder-länderna	Artikel 5	10.7.1997	8328
Magna Technology	UK-WA5 2UL Warrington	Förenade kungariket	Artikel 5	3.10.1997	8525
Bikkel Bikes	NL-6004 BE Weert	Neder-länderna	Artikel 5	18.11.1997	8749
Ludo Cycles	B-3070 Kortenberg	Belgien	Artikel 5	24.11.1997	8750
Cicli Frera s.n.c.	I-35020 Arzergrande (PD)	Italien	Artikel 5	18.2.1998	8205